

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

Número 61

I Legislatura

Any 1986

Presidència
de l'Exm. Sr. Antoni Cirerol i Thomás

Sessió celebrada dia 29 d'Abril de l'any 1986
a les 17 hores

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

I.—Preguntes:

- 1.—R.G.E. 782/86, presentada pel Diputat Sr. Joan Francesc López Casanovas, amb la formulació següent:
«En base a quins criteris objectius es justifica que l'organització juvenil Noves Generacions d'AP hagi rebut aproximadament una tercera part del pressupost del programa de subvencions per a equipaments juvenils durant l'any 1985?»
- 2.—R.G.E. 792/86, presentada pel Diputat Sr. J. Francesc Triay Llopis, amb la formulació següent:
«Quan durà el Govern al Parlament l'inventari d'Espais Naturals fets per ICONA, i les propostes per a la definitiva catalogació del medi natural?»
- 3.—R.G.E. 793/86, presentada pel Diputat Sr. Antoni Costa Costa, amb la formulació següent:
«S'ha incrementat i amb quins resultats l'acció inspectora de l'Administració Autònoma, en relació a la Llei d'Allotjaments Extrahotelers?»
- 4.—R.G.E. 795/86, presentada pel Diputat Sr. José Luis Martín Peregrín, amb la formulació següent:
«¿Cuándo enviará el Gobierno al Parlamento el Plan de Fomento y Ocupación Juvenil, de acuerdo con la resolución aprobada en el Debate de Política General del pasado mes de diciembre?»

- 5.—R.G.E. 796/86, presentada pel Diputat Sr. Josep Alfonso Villanueva, amb la formulació següent:
«Com es troba l'elaboració de l'estudi sobre el sistema de finançament de la Comunitat Autònoma i quan el coneixerà el Parlament?»
- 6.—R.G.E. 798/86, presentada pel Diputat Sr. Ildefons Juan Mari, amb la formulació següent:
«Quan remetrà el Govern al Parlament el programa d'alfabetització d'adults?»
- 7.—R.G.E. 803/86, presentada pel Diputat Sr. Guillem Seguí Coll, amb la formulació següent:
«Quines mesures s'han pres per evitar possibles toxicacions amb motiu del tractament de les síquies i demés indrets de l'illa de Menorca amb productes químics?»
- 8.—R.G.E. 804/86, presentada pel Diputat Antoni Garcies Coll, amb la formulació següent:
«Per què la Conselleria d'Agricultura i Pesca ha retirat el personal encarregat de la divulgació i assistència agrària de la Comarca de Palma?»
- 9.—R.G.E. 783/86, presentada pel Diputat Sr. Joan Francesc López Casasnovas, amb la formulació següent:
«Quines valoracions arquitectòniques han justificat la subvenció de 1.947.665,— Ptes. a un particular per a restauració d'una casa al Carrer Nou de Maó, a càrrec del pressupost del 85?»
- 10.—R.G.E. 794/86, presentada pel Diputat Sr. Tirs Pons Pons, amb la formulació següent:
«Quines mesures ha previst aplicar el Govern per tal de coordinar amb Ajuntaments i Consells Insulars, les polítiques d'infraestructures i d'activitats culturals i esportives?»
- 11.—R.G.E. 797/86, presentada pel Diputat Sr. J. Francesc Triay Llopis, amb la formulació següent:
«Quines mesures d'ordre legislatiu, reglamentàries i de gestió ha pres el Govern de la CA per tal d'assegurar la preservació del medi rural d'edificacions, parcel·lacions i usos contraris i incompatibles amb el seu destí agrícola-ramader i natural?»
- 12.—R.G.E. 800/86, presentada pel Diputat Sr. Josep Alfonso Villanueva, amb la formulació següent:
«Quines mesures ha pres el Govern per tal d'extremar el control sobre la Societat de Garanties Recíproques?»
- 13.—R.G.E. 802/86, presentada pel Diputat Sr. Joan Nadal Aguirre amb la formulació següent:
«Per què no ha presentat encara el Govern el Projecte de Llei del Patrimoni de la Comunitat Autònoma i quan el pensa presentar?»
- 14.—R.G.E. 784/86, presentada pel Diputat Sr. Joan Francesc López Casasnovas, amb la formulació següent:
«Quin procediment s'ha seguit per atorgar subvencions a Ajuntaments i particulars en matèria de restauració de patrimoni?»
- 15.—R.G.E. 799/86, presentada pel Diputat Sr. J. Francesc Triay Llopis, amb la formulació següent:
«Quan presentarà el Govern al Parlament el Projecte de Llei d'Ordenació Territorial que permeti desenrotllar amb urgència directrius d'àmbit supramunicipal que donin coherència i racionalitat a Plans i Normes Urbanístiques municipals?»
- 16.—R.G.E. 801/86, presentada pel Diputat Sr. Enric Ribas Mari, amb la formulació següent:
«Per quan es preveu l'aprovació inicial d'informació pública del Pla Especial de l'Àrea Natural d'Especial Interès de Ses Salines d'Eivissa i Formentera?»
- 17.—R.G.E. 812/86, presentada pel Diputat Sr. Joan Francesc López Casasnovas, amb la formulació següent:
«Com i quan s'ha fet la convocatòria dels certàmens culturals de la joventut 1986?»

II.—Proposicions No de Llei:

- 1.—R.G.E. 629/86, presentada pel Grup Parlamentari Esquerra Nacionalista-PSM, relativa a l'ús de les llengües espanyoles a les Corts Generals.
- 2.—R.G.E. 630/86, presentada pel Grup Parlamentari Esquerra Nacionalista-PSM, relativa a la resolució sobre l'enfrontament entre els Estats Units d'Amèrica i la República Àrab de Líbia a la Mediterrània.

III.—Dictamen de la Comissió de Cultura i Educació sobre el Projecte de Llei de Normalització Lingüística (R.G.E. 373/86).

I.—1)

EL SR. PRESIDENT:

Bones tardes, comença la sessió.

Tractarem, en primer lloc, diverses preguntes formulades per diversos Diputats, començarem per la 782 del Registre General, que formula el Diputat Joan Francesc López i Casasnovas i que demana en base a quins

critèris objectius es justifica que l'organització juvenil «Noves Generacions d'AP» hagi rebut aproximadament una tercera part del pressupost del programa de subvencions per a equipament juvenil durant l'any 1985.

Té la paraula el Sr. Joan Francesc López i Casasnovas.

EL SR. LÓPEZ CASASNOVAS:

Gràcies, Sr. President. Sr. Conseller de Cultura, gràcies a una resposta escrita a una pregunta que vam formular fa ja bastants de mesos Esquerra Nacionalista, hem pogut observar que de les subvencions atorgades durant el primer i segon semestre per a equipaments en matèria de joventut, el 31'3 % exactament del pressupost global ha anat a parar a un grup polític, concretament a Noves Generacions. En conseqüència, nosaltres demanam quin és exactament el criteri objectiu que s'ha fet servir per repartir aquests diners d'una manera tan curiosa.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el representant del Govern, Conseller de Cultura, Sr. Francesc Gilet.

EL SR. GILET GIRART:

Gràcies, Sr. President. La resposta a la pregunta que vostè formula, Sr. López Casasnovas, es troba a l'article 9 del Decret 27 de l'any 1984, allà on es fixen els criteris per subvencionar activitats o equipaments quant a partides 461 o 781, segons la circumstància que Noves Generacions va fer petició en els dos semestres, en els dos equips o en els dos grups semestrals, i, conseqüentment, atès l'article 9 d'aquest Decret, li varen donar aquestes subvencions que importen aquesta quantitat.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Diputat.

EL SR. LÓPEZ CASASNOVAS:

Gràcies, Sr. President. Sr. Conseller, observam amb no poca preocupació que de la llista de perceptors hi ha unes 615.000 ptes. atorgades, i per arribar a quadrar els números, vénen 135.000 ptes. més que s'afegeixen a les 100.000 que ja tenia Noves Generacions fins arribar a les 750. A més a més, observam que totes les peticions que aquí vénen i els perceptors tenen una motivació material, mobiliari o obres, però la darrera, de 135.000 justament la que quadra la partida és la que no ve en cap moment motivada. Nosaltres voldríem, en definitiva, conèixer els objectius, no el que diu el Decret, que això en definitiva fa referència a la convocatòria, d'altra banda voldríem assenyalar el fet que de les diverses entitats o grups juvenils polítics que han sol·licitat ajuts al Consell de Govern d'aquesta Comunitat, ha resultat que Joventuts Comunistes tenien un 8'5, Joventuts Socialistes, un 8'5, la OJE, un 9'7, la Secretaria de Joventuts de Comissions Obreres, un 12'1, igual que Joventuts d'Unió Mallorquina, Joventuts del Partit Demòcrata Popular, un 12'1. Mentre que Noves Generacions se'n du un muntant de 620.000 ptes., un 38 %.

EL SR. GILET GIRART:

Sí, gràcies, Sr. President. Sr. López Casasnovas, les comparacions són francament odioses, vostè el que em fa és ... una totalitat, i adjudicar a Noves Generacions el 5'4 % quan vostè llavors fa referència a altres percentatges que són molt superiors, perquè hem de tenir en compte que del total de subvencions donades a Noves Generacions representa el 5'4 % de la totalitat de les partides, vostè mateix ha reconegut, i així s'ha de fer manifestar que Noves Generacions,

quant a la partida 481, és a dir 1 milió i mig de pesetes, el percentatge que té ha estat 0 %.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Moltes gràcies, Sr. Conseller.

I.—2)

La pregunta següent és la que formula el Diputat Sr. Joan Francesc Triay Llopis, que demana quan durà el Govern al Parlament l'inventari d'espais naturals fet per ICONA, i les propostes per a la definitiva catalogació del medi natural.

Té la paraula el Sr. Triay Llopis.

EL SR. TRIAY LLOPIS:

Gràcies, Sr. President. Sr. Conseller d'Obres Públiques, dia 12 de desembre, el Parlament, com a final del debat de política general de la Comunitat Autònoma, va aprovar instar el Govern per remetre en dos mesos els estudis sobre espais naturals elaborats per ICONA i per INESE, amb unes propostes d'actuació per a la definitiva catalogació i protecció del medi natural. Bé, el termini era de dos mesos, n'han passat quatre i mig, no han tingut entrada en el Parlament aquestes propostes i aquest inventari d'ICONA, el d'INESE ja ens era conegut, i la pregunta concreta és quan es donarà compliment a aquesta resolució i si és que realment el Govern està disposat, abans que acabi la legislatura a adoptar una política global, una política seriosa de protecció del medi natural.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller.

EL SR. SAIZ GOMILA:

Sr. Presidente, Sr. Triay. Evidentemente, el Gobierno no sólo está dispuesto a adoptar una postura global seria en materia de protección del medio natural, sino que la está efectuando ya desde hace bastante tiempo. En cuanto a la pregunta concreta, le contestaré parcialmente, en nombre del Conseller de Agricultura que en estos momentos no ha podido estar presente, que entiende que, así como el inventario, el estudio de INESE, no es un inventario, el estudio de INESE ya estaba en poder de la Cámara cuando se aprobó la resolución del Parlamento, entiende que la presentación del inventario de ICONA está subsumida en la presentación de las propuestas que nacen de un estudio conjunto de ellas. En todo caso, pues, naturalmente, dispone de ejemplar suficiente para ponerlo a disposición de la Cámara si interesase, pero entendió que la petición quedaba subsumida y que, por tanto, lo que pedía la Cámara era la presentación de una propuesta única de protección de espacios naturales. A estos efectos, existe un grupo de trabajo, formado por funcionarios de la Conselleria de Agricultura, del SECONA y de la Conselleria de Ordenación del Territorio con la colaboración de los redactores de distintos estudios o de ambos estudios, y se está preparando esta propuesta. Evidentemente, ha transcurrido el plazo que dió el Parlamento, y yo debo lamentarlo, sinceramente, pero también en aquel momento advertí que las resoluciones eran muchas, las que se impusieron al Gobierno, en unos plazos muy cortos, y los medios de que disponemos son forzosamente limitados, y ustedes lo saben perfectamente por el estudio que se

ha hecho del presupuesto. En consecuencia, se está trabajando a la mayor velocidad posible, se está preparando esta propuesta, que evidentemente se presentará a la Cámara mucho antes de terminar la Legislatura, pero en este momento me es imposible poder fijar honestamente una fecha.

EL SR. PRESIDENT:

Vol fer ús de la paraula, Sr. Diputat?

EL SR. TRIAY LLOPIS:

Sí, gràcies, Sr. President. Com a tants altres temes, la política del Govern és una política estrictament verbal, és una política d'expressions i de cap sintonia amb el Parlament. Si qualque tema realment caracteritza i caracteritzarà aquesta legislatura i la voluntat del Parlament serà protegir el medi natural de les Illes Balears, i davant això ens trobam una incapacitat del Govern, una incapacitat que crec que ja és més, és una manca de voluntat, perquè no tan sols el Govern és incapaç de sintonitzar amb una expressió tan reiterada i contundent, sinó que a més és incapaç de complir les seves paraules, i si a alguna de les resolucions va ser més clara l'expressió del Conseller en nom del Govern, precisament era en aquesta, on no hi va haver cap objecció en relació amb el termini i on, amb molt poques paraules, es va dir diverses vegades que l'acceptaven, que era una proposta molt raonable i que hi estaven perfectament d'acord, i avui, duplicat i més que duplicat el termini marcat pel Parlament, resulta que ni tan sols se'ns pot donar una data orientativa per al compliment d'aquesta voluntat. Moltes gràcies.

I.—3)

EL SR. PRESIDENT:

Passam a la pregunta següent.

És la 793, que formula el Diputat Sr. Antoni Costa Costa, i que demana, s'ha incrementat i amb quin resultat l'acció inspectora de l'administració autonòmica en relació amb la Llei d'Allotjaments Extrahotelers?

Per formular la pregunta, té la paraula el Diputat Sr. Antoni Costa.

EL SR. COSTA COSTA:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats. Fa dos anys i mig, amb aquesta Llei d'Allotjaments Extrahotelers, hi havia una esperança certa que començàs l'ordenació del sector turístic a les nostres illes. El temps ha passat, les promeses que s'han fet davant aquesta Cambra han estat continuament incomplides i creim que ha arribat l'hora, a un any del final d'aquesta legislatura, que se'ns digui si es pensa, de veritat, aplicar aquesta Llei, com s'ha actuat a fi que aquests apartaments extrahotelers que estan actuant d'una forma il·lícita amb una competència il·lícita, sense que compleixin les mateixes condicions que estan actuant dins la Llei, què es pensa fer per acabar amb aquesta situació il·legal, i quines actuacions s'han dut a terme fins ara, tenint en compte que el Parlament ha reiterat diverses vegades la voluntat que no hi hagués establiments il·legals dins el sector turístic de les nostres illes. Creim que davant d'aquesta temporada, és necessari que el Conseller de Turisme ens aclareixi quines són les actuacions que pensa fer, i pensam també que, tal vegada, sigui un poc tard voler actuar en aquests moments, allà on altres problemes, altres pro-

blemes dins els sectors turístics poden tenir una atenció, tal vegada preferent, i per tant, ha cercat aquest moment, precisament, precisament per no haver-se d'enfrontar amb la realitat d'aquestes Illes i amb la realitat d'aquest sector, que és bastant lamentable i que creim que aquest Govern no li vol posar fi. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Per part del Govern té la paraula el Conseller de Turisme, Sr. Jaume Cladera.

EL SR. CLADERA CLADERA:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats. Sr. Costa, si el Govern va dur aquí l'aprovació d'una llei, que vull recordar que no hi va haver cap partit polític que l'hagués demanada, que va ser voluntàriament, per part del Govern, que s'hi va dur, vol dir que hi ha voluntat per part del Govern de resoldre aquest problema, El que succeeix és que, a vegades, no és senzill detectar tots els apartaments que hi ha. Arrel de la decisió que va prendre aquest Parlament, la Conselleria de Turisme va donar ordres als inspectors que es dedicassin, com a tema prioritari, als apartaments, i el resultat ha estat la incoació de 26 expedients d'apartaments que corresponen a 1.131 unitats d'apartaments. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Diputat.

EL SR. COSTA COSTA:

Sr. President, Sr. Conseller de Turisme, vostè parla de dificultat a la detectació d'aquests apartaments il·legals, li vull recordar que ara fa dos anys i mig, vostè tenia les xifres d'aquests apartaments il·legals, i en aquells moments xifrava les xifres d'ocupació dins el sector turístic d'aquest sector il·legal, en més de 120.000 places del sector turístic. Això ho feia vostè, no nosaltres, per tant, si era tan fàcil d'avaluar la illegalitat d'aquest sector, jo crec que també hauria de ser fàcil, perquè hi hauria d'haver els mitjans, i, si no hi són, vostè hauria de fer possible que hi fossin en el futur, que haurien de ser detectables aquestes illegalitats. Jo permeti que dubti de la voluntat d'aquest Govern d'aplicar aquesta Llei, aquesta Llei va ser presentada per aquest Govern, efectivament, hi vàrem col·laborar i li vàrem donar suport tots els Grups d'aquesta Cambra, i si li he de recordar, li diré que vostè volia una llei més dura, no sé perquè, perquè ni tan sols sap aplicar una molt més fluixa que va ser la que es va aprovar.

EL SR. CLADERA CLADERA:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats. Quan es va manifestar que hi podia haver 100 i busques de mil d'apartaments il·legals, es feia ús d'unes xifres aleatòries, perquè si se sapigués exactament on són els apartaments il·legals, serien bons de detectar. Llavors, la veritat és que no trobam tants d'apartaments il·legals com els que ens pensàvem que hi havia, aquesta és la realitat, és a dir, que en el moment que s'incoen actes, resulta que a la Conselleria de Turisme hi havia uns defectes d'administració, allà on hi havia bastants apartaments que havien començat la seva legalització en un determinat moment i dels quals no en teníem notícia. Això és un tema que s'ha de tenir en compte, a pesar

de totes les reflexions que vostè fa, i jo l'únic que li vull dir és que no sé per què hi ha d'haver aquestes reticències que nosaltres no vulguem aplicar la Llei, la Llei és fàcilment aplicable si es detecten els apartaments, i no hi ha cap mania per no dur-la a terme.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller; moltes gràcies, Sr. Diputat.

I.—4)

La pregunta següent és la que formula el Diputat José Luis Martín i Peregrín, que demana «¿cuándo enviará el Gobierno al Parlamento el Plan de Fomento y Ocupación Juvenil de acuerdo con la resolución aprobada en el debate de política general del pasado mes de diciembre?».

Tiene la palabra el Diputado José Luis Martín Peregrín.

EL SR. MARTIN PEREGRIN:

Sr. Presidente. El día 12 de diciembre del 85, el Parlamento aprobaba una resolución en la que se instaba al Gobierno para que en el plazo de tres meses remitiera al Parlamento un Plan de Fomento y Ocupación Juvenil que debería haber sido elaborado de acuerdo con las Centrales Sindicales, organizaciones Patronales, en coordinación con la Administración Central y en cooperación con los Consells y Ayuntamientos. Han transcurrido casi cinco meses desde el citado acuerdo, y el Plan no ha sido remitido al Parlamento le pregunto al Sr. Conseller de Trabajo, por qué no está el Plan en el Parlamento, y si, en cualquier caso, va a llegar el mismo.

EL SR. PRESIDENT:

En nom del Govern té la paraula el Conseller de Treball, Sr. Font.

EL SR. FONT QUETGLAS:

Sr. President. Sr. Martín, esper que a la Pregunta de quan, esper que la setmana que ve, i dic esper perquè demà tenim una reunió que esper que sigui la darrera, i perquè d'acord amb el que vostè acaba de llegir, diu «d'acord amb les Centrals Sindicals, etc., etc.», una sèrie d'entitats i, per tant, esper aconseguir aquest acord, si no ho fes així, incompliria la pregunta. Ara, verbalment m'acaba de dir també els motius, els motius han estat que, en primer lloc, vàrem estar, primer, en negociacions amb l'Administració Central, negociacions que han dut com a objecte un conveni que va ser publicat en el Butlletí Oficial de l'Estat, això vol dir que és una primera part del compliment d'aquesta resolució, i que, esperant aquest conveni que trobàvem imprescindible per a tota la feina que s'havia de fer, a partir d'aquí hem tengut una sèrie de reunions i de consultes que esper, que no han pogut ser abans per altres circumstàncies que no tenen res a veure amb la Conselleria, però que, com dic, esper que demà es culminin i, per tant, com que hi ha una festa, la setmana que ve el puguem dur al Parlament.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Diputado.

EL SR. MARTIN PEREGRIN:

Sr. Presidente. Sr. Conseller, es una buena noticia

que, por fin, la semana que viene podamos conocer el contenido de ese plan de fomento, sin embargo, creo que es mi obligación recordarle que hasta la presente fecha no nos ha podido justificar ni decir, en realidad, cuáles han sido las razones de por qué no se ha cumplido el plazo de cuatro meses, y la verdad es que, a la vista de lo que se plantea en el presupuesto o en el proyecto de ley de presupuestos que presenta el Gobierno al Parlamento, estábamos seriamente preocupados de que este plan pueda tener una viabilidad y una realización, debo recordarle que la alternativa que nosotros presentamos a la ley de presupuestos, en las enmiendas, se plantea un plan económico global, 400 millones de pesetas, con objeto de promover actuaciones en industria, comercio y directamente relacionados con el fomento del empleo, según nosotros hemos podido ver, ustedes dedican única y exclusivamente al capítulo de fomento, 10 millones de pesetas, nos parece una cifra absolutamente aislada de cualquier contexto, ridícula e insuficiente.

EL SR. FONT QUETGLAS:

Sí, Sr. President. Començant per aquesta darrera afirmació, li diré que estic totalment d'acord, però en el que primer va manifestar el Grup Socialista, perquè a unes esmenes que ens varen presentar el mes de gener, deien que ens llevaven, una esmena que deia de llevar les partides que teniem en matèria de Treball, deixar-les a zero perquè deia que no és amb petites ajudes com es lluita contra l'atur, n'hi deu haver dues com aquestes i, no obstant això, deien que el que havíem de posar eren 8 milions per a Sindicats, perquè això sí que ajudava. És a dir que no comprenc com passen de donar zero a dir que necessitam molt més diners. Quant als retards, diré que un d'ells, per exemple, va ser que quan havíem posat data per a una de les reunions que hem tengut, va coincidir amb el Congrés, em pareix que es diu Federal de la UGT i ens varen demanar que l'ajornàssim a causa que no podien ser aquí, això és un motiu més de l'ajornament, que dic que, no obstant això, a causa de les conversacions que vàrem haver de tenir amb aquest conveni, creim, important, amb l'Administració central que era la part, diguem, d'inici, de qualsevol altra conversació que poguéssim tenir. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Moltes gràcies, Sr. Diputat.

I.—5)

La pregunta següent la formula el Diputat Josep Alfonso i Villanueva, i demana com es troba l'elaboració de l'estudi sobre el sistema de finançament de la Comunitat Autònoma, i quan el coneixerà el Parlament:

Té la paraula el Sr. Josep Alfonso.

EL SR. ALFONSO VILLANUEVA:

Sí, Sr. President. Srs. Diputats. Com sempre, estam enmig de la plaça de braus i ens ha enganxat el bou. I dic que ens ha enganxat el bou, perquè ja li vàrem dir en el debat de l'estat de la Comunitat Autònoma que el tema del finançament era un tema molt urgent, i era un tema que aquest Parlament, almanco, creim que els Diputats hauríem de conèixer, almanco l'estat, la situació de la Comunitat Autònoma, ... El Sr. Soler, dia 24 va anar a Madrid a parlar, a discutir o a escoltar,

no ho sabem gairebé, les propostes que el Govern Central, el Govern de l'Estat li feia en el tema de finançament, però aquest Parlament continua absolutament ignorant del que ha passat, el que passa i quins plans té el Govern de la Comunitat Autònoma. És evident que va ser per unanimitat que es va aprovar que en el termini de dos mesos el Govern duria aquest estudi en aquest Parlament. Són quatre i mig els mesos passats i, com pràcticament totes les preguntes que en aquest moment s'han fet, el Govern continua ignorant les resolucions que pren, encara que sigui amb el seu vot, el Parlament. Li voldria demanar al Sr. Conseller si pensa arribar a un acord amb el Govern de l'Estat abans que aquest Parlament se n'assabenti de que va el tema del finançament. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Té la paraula el representant del Govern, Conseller d'Economia, Hisenda i Pressuposts, Sr. Cristòfol Soler.

EL SR. SOLER CLADERA:

Sr. President, senyores i senyors. Sr. Alfonso, com vostè sap el programa, és a dir l'estudi sobre el finançament és en fase d'elaboració, el Govern el va encarregar al gabinet que presidesc, al Sr. Víctor Sevilla, José Víctor Sevilla, ja se'ns va avisar que el temps per dur a terme aquest estudi era bastant curt, que els seria impossible complir el termini, no obstant això, vàrem preferir continuar amb el gabinet aquest, atès que tenia fama acreditada amb aquest tipus d'estudis, perquè, entre altres coses, era el mateix que havia fet el llibre blanc sobre Catalunya, que li va dur aproximadament sis mesos i mig de feina, dur aquest estudi a terme. El nostre, esperam tenir-lo dins de la primera quinzena de maig, i que ja el puguem usar per a les negociacions que es duren a terme a partir de dia 30, l'estudi de la proposta que ha plantejat l'Administració Central sobre el finançament de les Comunitats Autònomes. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Diputat.

EL SR. ALFONSO VILLANUEVA:

Sí, moltes gràcies. No sé si ho he entès bé, però el Conseller ha dit que el puguem usar, supòs que es deu referir al Govern, continua el Sr. Conseller ignorant una resolució d'aquest Parlament, i és que aquest Pla es discuteixi en el Parlament, per tant, Sr. Conseller, supòs que quan tenguem aquest Pla el durà al Parlament, demanarà sessió extraordinària i l'estudiarem, perquè sí no, continuarà ignorant la resolució del Parlament, cosa que no és anormal, sinó que és bastant normal dins aquest Govern. Però li volia dir una cosa més: és veritat que, tal vegada, dos mesos era poc temps, què li costava al Govern comunicar al Parlament que dos mesos eren poc temps i que s'havia d'allargar dos més?, no li costava gaire, al Sr. Vice-president, que és el qui du les relacions amb el Parlament, li hagués costat un escrit, segellat, amb número de sortida, i tots ens haguéssim evitat haver de demanar-li i dir-los una altra vegada, per favor, compleixin el que acorden.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller.

EL SR. SOLER CLADERA:

Sr. President, com és lògic, no només aquest estudi que està encarregat per la Comunitat Autònoma, sinó el mateix que ha fet l'Administració Central vendrà a aquest Parlament per al seu coneixement, es lliurarà als Portaveus dels Grups Parlamentaris per procedir-ne a l'estudi. També, com dic, s'enviarà el de l'Administració Central, a pesar que vostès ja el tinguin o el tenguessin abans que el tengués jo.

Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller; moltes gràcies Sr. Diputat.

I.—6)

La pregunta següent la formula el Diputat Sr. Ildefons Juan i Mari i demana quan remetrà el Govern al Parlament el programa d'alfabetització d'adults.

Té la paraula el Sr. Ildefons Juan.

EL SR. JUAN MARÍ:

Gràcies, Sr. President, Sr. Conseller d'Educació i Cultura, com vostè coneix, amb una simple fullejada als padrons municipals, ens trobam amb un important nombre de persones adultes que es declaren analfabets, i no estic actualitzant la manifestació que fa la UNESCO, m'estic referint a persones que tan sols no saben ni llegir ni escriure, que tan sols ni saben firmar. Per tal de millorar aquesta situació, en el debat de política general del Govern de la Comunitat, el nostre Grup va presentar una proposta sobre alfabetització d'adults. Tenia un termini de 60 dies per presentar-la a aquesta Cambra, i avui, acabant ja aquest període de sessions, li volem demanar a quin grau d'elaboració es troba i quan pensa presentar-la a aquesta Cambra per al seu estudi i per a la seva aprovació. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller de Cultura.

EL SR. GILET GIRART:

Moltes gràcies, Sr. President. L'estudi, en aquest moment, no està finalitzat, per part de l'equip que està integrat per un professor, un pedagog, un tècnic en educació i un tècnic representant de la Conselleria d'Educació i Cultura, s'estan recollint i tractant tota la informació que s'ha sol·licitat i, per part d'aquest equip se m'ha anunciat que, en un termini no més enllà d'un mes, estarà finalitzat.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Diputat.

EL SR. JUAN MARÍ:

Sí, bé, Sr. Conseller, nosaltres pensam que les coses per fer-se bé necessiten un temps, vostè va acceptar el termini de 60 dies, ha utilitzat el temps i n'ha utilitzat el doble, pens que el que ens diu ara, ens ho podria haver dit amb antelació, jo vull pensar que el fet que no hàgim pogut veure aquest estudi no és per falta d'interès davant aquest tema ni per una falta de sensibilitat del Govern davant les propostes d'aquesta Cambra.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller.

EL SR. GILET GIRART:

Gràcies, Sr. President. Efectivament, vostè té tota la raó, no és per falta d'interès, sinó que la feina s'està fent i se suposa que d'aquí a un mes estarà acabada.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller; moltes gràcies, Sr. Diputat.

I.—7)

La pregunta següent la formula el Diputat Guillem Seguí i Coll, que demana quines mesures s'han pres per evitar possibles intoxicacions amb motiu del tractament de les síquies i d'altres indrets de l'illa de Menorca amb productes químics.

Té la paraula el Sr. Guillem Seguí.

Sí, sí.

EL SR. HUGUET ROTGER:

Gràcies, Sr. President. És que la pregunta fa referència directament a la Conselleria d'Agricultura, exactament igual que la 804 i també la 797. Ahir capvespre, amb caràcter urgent va ser convocat el Conseller d'Agricultura pel Ministre d'Agricultura per a una sessió extraordinària, amb tots els Consellers de totes les Comunitats Autònomes i, per tant, en nom del Govern, i fent ús del Reglament, de l'article 149.4t, jo pregaria que aquestes preguntes no fossin formulades avui en aquesta Cambra, i adquiresc públicament el compromís que, en un termini de set dies, serà remesa al Parlament la seva resposta per escrit.

EL SR. PRESIDENT:

Sí, el Portaveu del Grup Socialista.

EL SR. TRIAY LLOPIS:

Sí, Sr. President. Si he entès bé, s'ha referit a la 797, bé, la pregunta 797, amb perdó dels membres del Govern, és una pregunta de política de l'Ordenació del Territori, que la presència del Conseller d'Agricultura sempre és agradable, però no es requereix en aquest cas.

EL SR. PRESIDENT:

Pel que pertoca a les preguntes 803 i 804, s'ha de concedir el dret que té el Govern, perquè es reconeix pel mateix Reglament. Quant a la 797, el Govern, crec que també té facultats de fer-ho, si el Conseller creu que l'afecta en aquest sentit, no em queda més remei que acceptar-ho.

I.—8)

Pregunta postposada.

I.—9)

I passam a la pregunta 783, que la formula el Sr. Joan Francesc López i Casasnovas, i que demana quines valoracions arquitectòniques han justificat la subvenció d'1.947.665 Ptes. a un particular per a restauració d'una casa al Carrer Nou de Maó, a càrrec del pressupost del 1985. Té la paraula el Sr. Joan Francesc López i Casasnovas.

EL SR. LÓPEZ CASASNOVAS:

Sr. President, Sr. Conseller de Cultura. Dins el seu programa de subvencions a Ajuntaments i a particulars per a restauració d'edificis d'interès, suposam que ar-

tístic, arquitectònic o històric, hi figuren, segons el llistat que ens va ser facilitat, 8.515.000 Ptes. per subvencionar Ajuntaments, i 6.834.000 per a subvencions a particulars. Nosaltres voldríem conèixer quines han estat realment les valoracions arquitectòniques que han justificat una subvenció, en aquest cas, la més elevada de totes, a un particular per restaurar el casal del Carrer Nou, números 9, 11 i 13, on, com vostè sabrà, s'hi ubiquen, entre d'altres serveis, Banca Catalana, per exemple.

EL SR. GILET GIRART:

Sí, gràcies, Sr. President. Les valoracions arquitectòniques d'aquesta restauració o d'aquesta obra de restauració es basen en l'Ordre dictada pel Conseller de 26 d'abril del 1985, allà on es feia una convocatòria per a concessió d'ajudes per a millora d'edificis d'interès històrico-artístic, propietat privada. Per part de l'interessat es va presentar la corresponent sol·licitud, acoïnt-se a aquesta Ordre, i fonamentalment aplicant l'article 3r, que parla d'edificis que són inclosos dins conjunts històrico-artístics i que poden ser considerats com a monuments notables. Aquestes són les raons que varen permetre una resolució com la d'aquesta subvenció, l'única que s'ha donat a Menorca en base a aquesta partida, partida, em referesc de subvencions. Les consideracions fonamentals, que la Conselleria d'Educació ha recaptat, són que és un edifici de més de cent anys, que són dignes de menció tota la part que fa referència a la façana, balconada, la part superior, etc.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Diputat.

EL SR. LÓPEZ CASASNOVAS:

Gràcies, Sr. President. Primerament, el casc urbà de Maó encara no ha aconseguit la declaració de conjunt històrico-artístic. Segonament, edificis com els que han estat subvencionats amb dos milions de pessetes n'hi ha a batzers dins la ciutat de Maó, edificis que tinguin més de cent anys. En tercer lloc, hem mirat curiosament el catàleg indicatiu de protecció arquitectònica monumental de Menorca, la Guia arquitectònica de Menorca, a cap dels dos documents figura aquest edifici com a tal, i n'hi ha 44 dins el casc de Maó, que són considerats amb aquesta consideració. Com i quan s'han fetes les convocatòries, quina publicitat se'ls ha donat, hi ha gent a Menorca que es demana com ho ha de fer per obtenir subvencions de la Conselleria de Cultura si té ganes o necessitat de fer obres a casa seva, senzillament sigui dins el casc antic de la ciutat. En definitiva, nosaltres sabem, a més a més, que aquestes obres no s'han executades, la façana, que aquí es diu que té un interès molt notable, és una façana desgraciada per mitjà de rètols comercials, per suposat, que afecten d'una manera important el conjunt del Carrer Nou. En definitiva, també s'hi ubica allà dins un edifici que es fa servir com a casino dels senyors. Jo no sé quins criteris objectius realment aplica la Conselleria de Cultura a l'hora de destinar subvencions a particulars, si valora, a més a més, en quin estat de necessitat es troba el particular, no parlem ja tampoc de l'edifici, perquè l'edifici crec que ha quedat ben demostrat que no té una singularitat suficient per merèixer cap tipus de doblers del patrimoni de tots els ciutadans. I, finalment, manifestar que és evi-

dent que si actuacions com aquesta es reiteren, òbviament, la ciutadania es pot demanar fins a quin punt per aconseguir subvencions, per fer obres internes a un edifici serà necessari figurar o no figurar a catàlegs indicatius i a consideracions singulars arquitectòniques.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller, té vostè la paraula.

EL SR. GILET GIRART:

Sí, moltes gràcies, Sr. President. En primer lloc, l'Ordre i la partida corresponent d'aquesta, que sustenta aquesta Ordre, no figura dins els pressuposts del 86, com vostè sap. En segon lloc, aquest edifici figura dins l'inventari de l'Ajuntament de Maó. En tercer lloc, aquestes restauracions, aquestes obres van ser visades per la Comissió de Patrimoni Històric-Artístic de Menorca. En tercer lloc, a causa de les circumstàncies que vostè ha expressat tan bé, a causa de la mateixa pregunta i de la preocupació que el Conseller d'Educació i Cultura té pels béns públics, jo li anunci davant aquesta mateixa Cambra que estic disposat, demà mateix, a iniciar un expedient d'aprofundització, per veure si és necessari arribar a un expedient de l'sivitat. Res més i moltíssimes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller; moltes gràcies, Sr. Diputat.

I.—10)

La Pregunta següent la formula el Diputat Tirs Pons i Pons i demana al Govern quines mesures ha previst aplicar el Govern per tal de coordinar amb Ajuntaments i Consells Insulars les polítiques d'infraestructura i activitats culturals i esportives.

Té la paraula el Diputat Tirs Pons i Pons.

EL SR. PONS PONS (TIRS):

Gràcies, Sr. President. Sr. Conseller, en el debat que va tenir lloc dia 10-11 de desembre de l'any 85, on es varen aprovar una sèrie de resolucions, el dia 12, disn les propostes n'hi havia una, la quinzena, relativa a instar la coordinació amb el conjunt d'Ajuntaments i de Consells Insulars la política d'infraestructura d'entitats culturals i esportives, i quan el Sr. President va demanar, Sres. i Srs. Diputats que votaven a favor, va ser votada per unanimitat. Ens podria instruir o dir quines són les mesures que té previstes per fer aquesta coordinació, Sr. Conseller?

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller, té vostè la paraula.

EL SR. GILET GIRART:

Gràcies, Sr. President. Evidentment, la coordinació d'activitats culturals, esportives i juvenils, en certa manera, quant a activitats pròpiament dites i quant a dotacions o inversions d'infraestructura, vostè ha de comprendre, Sr. Tirs Pons, que és francament difícil, davant tota la situació política en què ens trobam avui. Ara, de totes maneres, per part de la Conselleria, s'ha entès que s'ha obert el camí per intentar aquesta coordinació, l'experiència la tenim amb el ... d'instal·lacions esportives, en segon lloc, amb el Consell Balear de Transports, en tercer lloc, amb el mateix Consell de la

Juventut de les Illes Balears, allà on creim que hi ha una bona forma per arribar a aquesta coordinació sense una politització directa i, en tercer lloc, amb el Consell Balear de la Cultura, que crec que ja s'ha publicat i que és pendent de desenvolupament en aquest moment. Aquestes són les quatre passes que entenem que, per part de la Conselleria d'Educació i Cultura del Govern, es poden haver començades i s'han començades per arribar a aquesta difícil coordinació. Res més i moltes de gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Diputat.

EL SR. PONS PONS (TIRS):

El Sr. Conseller té una habilitat especial, i a la llengua li fan dir el que volen, però els fets, els fets que tenim davant dels ulls són més forts que les paraules. Es va aprovar per unanimitat, i el que vostè no pot dir, de cap de les maneres, es que la coordinació és difícil per una situació política actual, sense explicar-nos quina és la situació política actual. Per favor, no vegi bubotes, coordinació dels esforços dels Consells i dels Ajuntaments i de la Comunitat Autònoma, senzillament vam votar això, per unanimitat, que les accions que fessin els Ajuntaments, els Consells i la Comunitat Autònoma estiguessin relacionats, que no ens assabentàssim per la premsa d'accions que vostè pensa fer o que ha fet ja a qualsevol de les Illes, que els Consells vegem que no tenim un interlocutor vàlid que compleixi amb el mandat d'aquest Parlament de dur a terme una cosa tan senzilla com la coordinació, per favor, no doni l'excusa d'una situació política. No ho és, la situació política, tots els Grups hi van estar d'acord, fins i tot el Grup Polític que dona sustent al Govern actual, de la Comunitat Autònoma, va votar a favor, no es va discutir. Em sembla que seria un mal favor si llegíssim la intervenció del Molt Honorable Sr. President de la Comunitat Autònoma en el debat de dia 10, quan va fer el repàs de les grans accions de la política cultural del Govern. I va ser tan positiva aquesta valoració que després, per unanimitat, vàrem haver de votar, escolti, ens coordini, Sr. Conseller, i ara no doni l'excusa que una situació política li impedeix fer-ho. La realitat del fet és molt més dura que les seves contestacions, Sr. Conseller. I em cregui, fa un flac favor a la cultura, a la joventut i al deport d'aquestes illes, quan veim a través de les xifres que són reals, que vostè ha practicat la política del present quant a subvencions, quant a ajudes per a instal·lacions esportives, quant a suport a grups juvenils, i quant a altres coses, com a aquest famós edifici del Carrer Nou de Maó, que també n'és un exemple.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller.

EL SR. GILET GIRART:

Gràcies, Sr. President. Sr. Tirs Pons, li agraeix enormement la seva felicitació inicial, naturalment el final no podia ser d'altre que el que vostè ha manifestat. Ara, jo li dic que dins el Consell Balear de la Cultura, dins el Consell Balear dels Esports, dins el Consell de la Joventut de les Illes Balears, dins les actuacions del mateix Decret del Pla Territorial d'Instal·lacions esportives, els Consells Insulars hi tenen la seva paraula i els Ajuntaments també, si la postura que

vostè pot adoptar a altres organismes és diferent a la postura que adopta el Govern o la Conselleria o el Conseller d'Educació i Cultura, concretament, això serà una disparitat de criteris entre vostè i jo, entre el seu organisme i el meu, en aquest cas, la Conselleria. Per tant, no puc admetre, de cap de les maneres que s'aprofitin unes circumstàncies que fan referència a fets anteriors als quals jo ja he donat, crec, complida resposta, perquè vostè ara, en aquests moments, m'anuncï o es refereixi reiterativament als mateixos punts. Vostè m'ha fet una pregunta concretíssima, què és el que ha fet la Conselleria d'Educació i Cultura per coordinar aquestes activitats, i aquesta és la meua resposta.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller; moltes gràcies, Sr. Diputat.

I.—11)

Pregunta postposada.

I.—12)

La pregunta següent la formula el Sr. Josep Alfonso Villanueva, que demana quines mesures ha pres el Govern per tal d'extremar el control sobre la societat de Garanties Recíproques.

Té la paraula el Sr. Josep Alfonso Villanueva.

EL SR. ALFONSO VILLANUEVA:

Srs. Diputats, Sr. Conseller, en l'anomenat, avui reiteradament, debat de l'estat de la Comunitat Autònoma del mes de desembre, i que tant difícil va ser dur a terme, es va prendre un altre acord, que va ser el d'extremar el control sobre la Societat de Garanties Recíproques. Aquest acord venia com a conseqüència que la Cambra va manifestar que li preocupava la situació patrimonial i de risc d'aquesta societat, i també va constatar que el Govern, essent pràcticament majoritari o essent l'accionista més important amb moltíssim avantatge sobre tots els altres, el control real sobre els òrgans de decisió era realment petit. A posta, avui li demanam, quines mesures, d'acord amb la resolució del Parlament, ha pres la Conselleria d'Economia i Hisenda del Govern de la Comunitat Autònoma, per extremar aquest control.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller.

EL SR. SOLER CLADERA:

Sí, Sr. President. Bé, en primer lloc dir-li que el Govern de la Comunitat Autònoma no és l'únic gran soci-majoritari, a més hi ha l'IMPI, com vostè sap bastant directament de l'Administració Central, que té una participació bastant semblant de la que té la Comunitat Autònoma, i que també crec que prendrà les seves mesures. Però vaja, pel que fa a nosaltres, en primer lloc, es va procedir a un estudi, una anàlisi de l'auditoria de l'any 84, per part de la Intervenció de la Comunitat Autònoma i de la mateixa Direcció General d'Economia de la Conselleria d'Economia i Hisenda, no es va detectar cap irregularitat pel que respecta a aquesta auditoria. Per altra part, per a l'any 85 hem demanat, i se'ns lliurarà aproximadament d'aquí una setmana, hem demanat una auditoria més àmplia, per aplicar, en aquest cas, per quatre censors jurats de comptes, especialment autoritzats pel Ministeri d'Eco-

nomia i Hisenda per dur a terme aquests tipus d'auditories a societats de garanties recíproques, es farà públic aquest dictamen de l'auditoria i es remetrà als Diputats de la Comissió d'Economia i Hisenda d'aquest Parlament, aquesta auditoria, com dic, és bastant més àmplia de les que es venien fent i, a petició nostra, contempla tres punts que creim que són importants, que es desenvolupen al marge d'aquesta auditoria amb una especial atenció, com és una anàlisi de la morositat, un estudi dels criteris que s'usen per a les provisions d'insolvències i també un estudi sobre la qualitat del risc que té en circulació en aquest moment ISBA. També a proposta nostra, el benefici d'exploració de l'any 85, que ha estat de 3.100.000 Ptes. s'ha dotat íntegrament a la provisió per insolvències dins l'any 86. A proposta també de la Comunitat Autònoma, s'ha creat dins aquesta societat de garanties recíproques, dins ISBA, un departament que faci exclusivament el seguiment de la morositat en connexió, com és lògic, amb l'assessoria jurídica d'aquesta empresa. Al mateix temps, vàrem demanar, i s'ha dut a terme, la constitució d'una Comissió de morositat, de la qual, com és lògic, hi forma part el representant de la Comunitat Autònoma, el Director General d'Economia, i que es reuneix cada setmana per anar fent un seguiment de com es van recuperant els morosos que s'havien produït dins aquest temps passat a la societat aquesta. I al mateix temps, com és lògic, l'assistència periòdica cada divendres a les reunions de la Comissió Executiva o a la Comissió Directora d'aquesta Societat de Garanties Recíproques, i la intenció, a la pròxima Junta general d'accionistes, d'ampliar la representació de la Comunitat Autònoma, tant en el Consell d'Administració com dins la Comissió Executiva d'aquesta empresa. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Diputat.

EL SR. ALFONSO VILLANUEVA:

Sr. Conseller, per una vegada, senyors del Govern, pareix que han començat a complir el que acorda aquest Parlament, és la primera vegada que ho hem sentit aquí, jo li ho agraeix. Però, també és que no ho fan bé. Per què havíem de fer aquesta pregunta nosaltres si vostès han complit? Haguessin comunicat al Parlament el que feien, que era el que havien de fer, i nosaltres no haguéssim demanat. De totes maneres, sí que li hem de fer dues puntualitzacions: primera, l'auditoria del 84, vostès l'han vista, el Parlament no, igual que hem vist la del 85, ens agradaria veure la del 84, com és lògic, això és una empresa que només hi té capital la Comunitat Autònoma, sinó que hi té quantitat de segons avals, i crec que aquest Parlament ha de saber de què va el tema, si ens envia la del 84, ens envia la del 85, i demanin altra vegada, és que em pareix que estava en períodes extraordinaris tot l'any, enguany, demanin període extraordinari perquè resulta que sí no, ens n'anam al mes d'octubre, i aquests temes no els hem de deixar podrir tant.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller.

EL SR. SOLER CLADERA:

Sr. President, Sr. Alfonso, m'agradaria que quan es refereix a aquestes societats de garanties recíproques

i a les relacions que tenen amb el Govern no fes afirmacions gratuïtes, com està fent continuament, de si la Comunitat Autònoma té avals. La Comunitat Autònoma, Sr. Alfonso, no té donat cap aval, cap aval a ISBA, no té ni un aval, és a dir que no hi ha cap quantitat avalada per part de la Comunitat Autònoma de la societat aquesta, entre d'altres coses perquè, en principi, continuen amb el segon aval de l'Estat i estan utilitzant el segon aval de l'Estat abans d'usar el segon aval de la Comunitat Autònoma, és a dir que la Comunitat Autònoma no té avalada ni una pesseta a ISBA. Té unes participacions en el capital, i punt. És dir que a l'hora de fer afirmacions, vagi un poc més alerta.

En segon lloc, dir-li que es fa la recomanació del Govern que extremi les mesures de control, el Govern ha actuat, i punt. I no entenem per què hem de dir el que hem fet si no se'ns demana, atès que era una recomanació que es feia al Govern en aquest sentit, i el Govern ha actuat en aquest sentit. I dir-li una vegada més que l'únic que està actuant en aquest sentit, d'extremar el control a ISBA és precisament el Govern de la Comunitat Autònoma, quan l'Administració Central que, com vostè sap, té un important paquet d'accions a través de l'IMPI, no està actuant el més mínim, però és que, a més de no actuar, no deixa actuar, ni tan sols per delegació, concedint els seus vots com s'ha fet a d'altres Comunitats Autònomes, a la Conselleria de Comerç i Indústria, que també podria tenir els seus representants, podríem anar un poc més conjuntats en aquest tema, si s'accedís la delegació o almanco es fes una delegació, quant a la fiscalització, quant a la participació dins els òrgans d'aquesta societat a la Conselleria de Comerç i Indústria pel que respecta a l'IMPI.

Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller; moltes gràcies, Sr. Diputat.

I.—13)

La pregunta següent la formula el Diputat Sr. Joan Nadal Aguirre que demana al Govern per què no ha presentat encara el Govern el projecte de Llei de Patrimoni de la Comunitat Autònoma i quan el pensa presentar.

Té la paraula el Diputat Joan Nadal i Aguirre.

EL SR. NADAL AGUIRRE:

Sr. President. Fa gairebé ja quatre mesos que es va aprovar per aquest Parlament que es presentàs un projecte de Llei de Patrimoni de la Comunitat Autònoma. ... (deficiències so) ... aquest Projecte de Llei, és evident perquè, sobretot, en aquesta primera legislatura el patrimoni de la Comunitat ha ... (deficiències so) ... important i ha estat usat d'una manera important sense que tenguéssim una norma reguladora que controlàs les compres, les vendes, els lloguers del Patrimoni de la Comunitat Autònoma. El Conseller d'Hisenda, si bé va dir que creia que no era necessària aquesta Llei, va dir que immediatament que la Llei de Finances estigués feta, presentarien aquesta llei. La Llei de Finances està presentada, està en vigor, voldríem saber, Sr. Conseller, com es troba la Llei de Patrimoni de la Comunitat Autònoma.

EL SR. PRESIDENT:

El Sr. Conseller d'Economia, Hisenda i Pressuposts té la paraula.

EL SR. SOLER CLADERA:

Sí, Sr. President. Com vostè sap, per part de la Conselleria s'ha dut a terme la confecció de la Llei de Finances, fa poc temps que s'ha enviat a aquest Parlament la Llei de Taxes, s'està elaborant la llei de Sindicatura de Comptes, hi ha l'esborrany del projecte de Llei de Patrimoni ultimada, que s'ha de passar a estudi, com és lògic, a Consell de Govern, és un projecte de llei que ha estat bastant complicat, a ningú no se li oculta la importància que té aquesta Llei, entre altres coses, hi ha problemes d'interpretació què és normativa bàsica quant a la llei de Patrimoni de l'Estat, què és normativa bàsica i què no ho és, que això ha dut bastant feina, és una llei complexa, com li dic, l'esborrany està llest i es remetrà una vegada sigui aprovat per Consell de Govern i estudiat per les distintes Conselleries es remetrà al Parlament. Ara, com li dic, en poc temps hem hagut de fer Llei de Finances, Llei de Taxes, esborrany de la Llei de Sindicatura de Comptes, Llei de Pressuposts, que també de vegades costa pena treure endavant tantes lleis i, sobretot, una Llei tan complicada jurídicament com és la de Patrimoni.

Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Nadal.

EL SR. NADAL AGUIRRE:

Entenem perfectament, Sr. Conseller, que vostè mateix havia dit que era prioritària la Llei de Finances, aquesta Llei ja està, el que voldríem saber és quan pensa vostè enviar a aquest Parlament la Llei del Patrimoni, comprenem que ha hagut de fer, per les seves mateixes prioritats, per les prioritats que la Conselleria ha marcat unes Lleis abans, nosaltres amb això no ens hi ficam, el que sí deim, li recordam, és que aquest Parlament va aprovar que es remetés la Llei de Patrimoni. Quan pensa remetre la Llei de Patrimoni?

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller.

EL SR. SOLER CLADERA:

Com vostè sap, quan es va establir la prioritat en aquest Parlament, quan a la Llei de Patrimoni, hi havia dues prioritats més implícites, una era la Llei de Taxes, que es deduïa de la mateixa Llei de Finances, l'altra era la Llei de la Sindicatura de Comptes, que es deduïa de la mateixa Llei de Finances, i la Llei de Patrimoni, en aquest cas, no era una Llei que es deduís directament de la Llei de Finances, era posterior, com a conseqüència del debat que es va dur a terme sobre l'estat de l'Autonomia. Com li dic, hi ha l'esborrany llest i esper que pugui entrar en aquesta Cambra per discutir-la en el pròxim període de sessions. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller i Sr. Diputat.

I.—14)

La pregunta següent la formula el Diputat Sr. Joan Francesc López Casasnovas, que demana quin procediment s'ha seguit per atorgar subvencions a Ajuntaments i a particulars en matèria de restauració de patrimoni.

Té la paraula el Sr. Joan Francesc López Casasnovas.

EL SR. LÓPEZ CASASNOVAS:

Sr. President. Sr. Conseller, una vegada més ens referim a aquesta qüestió, a la vista dels 15 milions i mig de pessetes que s'han repartit l'any 85 en matèria de restauració d'edificis d'interès històrico-artístic. Observam, sabem que l'organisme ens detecta, ens demostra l'existència de classes socials dins la ciutat, i és obvi que els casals, i sobretot els que tenen més interès històrico-artístic solen estar gairebé sempre en mans de persones prepotents, de persones que tenen un suport econòmic important. Però també observam que la distribució que es fa dins els Ajuntaments per a restauració de patrimoni té bastants consideracions a fer, que nosaltres voldríem veure contestades a partir d'aquesta pregunta. Com es fa aquesta convocatòria? Qui s'hi pot acollir? De quina manera se li dona publicitat i quins criteris objectius, en definitiva, es fan servir per adjudicar aquestes importants subvencions?

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller, té vostè la paraula.

EL SR. GILET GIRART:

Gràcies, Sr. President. El procediment que se segueix està fixat, una vegada més, en el Decret 31 del 84, quan fa referència a subvencions, capítol VII per a Ajuntaments o per a entitats privades, i per l'Ordre que ja he esmentat abans, de 25 d'abril de 1985. Aquests, tant el Decret com l'Ordre estableixen un termini normal, perdó, naturals pressupostaris, els Ajuntaments i les entitats o les persones físiques s'acullen a aquest Decret enviant les seves sollicituds i acompanyant els seus projectes, projectes que són revisats quant a l'expedient, quant a projecte per les Comissions de Patrimoni, tant pel que fa a Ajuntament com a persones físiques, i les Comissions de Patrimoni, una vegada informats els projectes, estableixen les prioritats d'acord amb els criteris que ella mateixa hagi fixat i en els quals el Conseller no hi té més que la intervenció d'acceptar o no acceptar aquests informes. Pel que fa referència als béns titularitat de l'Església, les prioritats les firma, les fixa, perdó, la Comissió Església Catòlica-Comunitat Autònoma i les mateixes o les Comissions de Treball, allà on també es revisen els mateixos projectes i s'aixequen al Conseller perquè les resolgui, si és que hi és dins les seves facultats resoltores, quant a les possibilitats pressupostàries i a les quanties pressupostàries. És a dir, que les tramitacions dels expedients, s'inicien a voluntat, naturalment, o a instàncies de l'interessat, sigui ajuntament, sigui persona física, sigui Església Catòlica, en aquest cas concret, i tota la tramitació es du per la Comissió de Patrimoni corresponent, d'acord amb allà on està ubicat l'edifici per, al final de l'expedient, arribar a una resolució, d'acord sempre amb el que informa la Comissió de Patrimoni, i d'acord amb les disponibilitats pressupostàries, naturalment.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Diputat.

EL SR. LÓPEZ CASASNOVAS:

Agraïr, en primer lloc, l'explicació detallada de la tramitació que se segueix, manifestar també que, d'alguna manera, crec que sí, que respon a un criteri polític l'assignació dels diners, perquè s'observa que un 40 % d'aquesta quantitat va a parar a particulars, i

l'altre 60 %, a entitats públiques, en aquest cas a Ajuntaments. El conveni amb l'Església Catòlica, em sembla que en aquests moments encara no estava en vigor i no hi ha cap edifici que aquí ho indiqui. Si que ho indica, tanmateix, i crec que açò seria molt important, si no és una casual coincidència, que s'expliqués el fet que els Ajuntaments que han percebut subvencions per a aquests conceptes, siguin tots curiosament d'un color polític, tots ells, un, dos, tres, quatre, cinc, sis, set, i, en definitiva, nosaltres no tenim res en contra dels motius de la restauració, que això sí que ve determinat per la Comissió de Patrimoni, en qualsevol cas, allò que sí que voldríem veure és una major col·laboració de cap a les entitats públiques i deixar una mica el tema de les persones privades, dels ciutadans, en relació a la seva capacitat adquisitiva, perquè si no, no s'explica que determinades partides econòmiques es destinin a particulars, quan hi ha tanta necessitat de patrimoni de titularitat pública, que no pot ser restaurat a causa de mitjans econòmics bàsicament.

EL SR. GILET GIRART:

Gràcies, Sr. President. Pel que fa referència a la darrera part de la seva intervenció, ja li he anunciat que la partida 781 de restauració de patrimoni s'ha suprimit al pressupost del 86. Pel que fa referència al tema dels Ajuntaments, jo li asseguro que en aquest moment no sé quins ajuntaments concretament han estat subvencionats o s'ha establert un conveni amb ells, el que sí li puc dir és que les prioritats estan fixades per les Comissions de Patrimoni, en aquestes Comissions de Patrimoni hi ha una intervenció i una representació de les distintes forces o dels distintes organismes, fins i tot de caràcter tècnic, i que el que es té en compte no és l'Ajuntament, sinó que el que es té en compte és l'edifici restaurat. Tenint molt present que vostè manifesta, compara ara una altra vegada les quantitats de capítol VII, de 4.761 i 781, i també hem de tenir en compte que les inversions directes amb un monument històrico-artístic per capítol VI, també estan dins aquesta tramitació normal quant a la revisió per part de la Comissió de Patrimoni.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller; moltes gràcies, Sr. Diputat.

I.—15)

La pregunta següent la formula el Diputat Sr. Joan Francesc Triay Llopis, que demana al Govern quan presentarà al Parlament el Projecte de Llei d'Ordenació Territorial que permeti desenvolupar amb urgència directrius d'àmbit supramunicipal que donin coherència i racionalitat a Plans i Normes Urbanístiques municipals.

Té la paraula el Diputat Joan Francesc Triay Llopis.

EL SR. TRIAY LLOPIS:

Gràcies, Sr. President. La necessitat d'unes directrius de planejament supramunicipal està reconeguda des del primer dia d'aquesta Legislatura, des del mateix Discurs d'Investidura del President Cañellas, repetida al discurs de la qüestió de confiança, el 84, i reiterada i aprovada per unanimitat a les resolucions del debat de política general de 1985. Ens deia el Sr. Conseller d'Obres Públiques, quan comentava les propostes

de resolució que aquesta proposta, en concret, de presentar en el termini de tres mesos un projecte de Llei d'Ordenació Territorial que pugui ser desenvolupat immediatament, amb urgència, en la redacció d'aquestes directrius, no hi havia cap inconvenient. Nosaltres, Sr. Conseller, senyors del Govern, voldríem saber si no hi ha cap inconvenient, per què no ha estat possible, en un temps més llarg del previst, encara, presentar-la en aquest Parlament.

EL SR. PRESIDENT:

En nom del Govern té la paraula el Conseller d'Ordenació del Territori, Sr. Jeroni Saiz i Gomila.

EL SR. SAIZ GOMILA:

Sr. Presidente, Sr. Triay, si Dios y mis compañeros de Gobierno quieren, este proyecto de Ley será aprobado en el Consejo de Gobierno de mañana y, en consecuencia, remitido de inmediato al Parlamento.

EL SR. TRIAY LLOPIS:

Moltes gràcies, Sr. President. A la primera part de la seva afirmació, nosaltres no hi podem entrar, amb els membres del Govern, consideram que això forma part de la unitat de govern d'aquesta Comunitat i que, per tant, el Sr. Conseller no n'és una persona a part, sinó que n'és el portaveu, en aquest moment. Ens alegraria molt, efectivament, que demà ja poguéssim donar solució i superar aquests inconvenients que no hi havia en aquest projecte de llei, perquè realment hem llegit comentaris molt elogiosos per part de la patronal i estam realment ansiosos de conèixer aquest projecte. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller.

EL SR. SAIZ GOMILA:

Ya que, como de costumbre, al representante del Grupo Socialista le preocupan mucho los comentarios de los medios de comunicación, le diré que no se ha presentado ningún inconveniente en la tramitación de este proyecto, en la elaboración, simplemente se ha procurado perfeccionarlo al máximo posible y recabar cuantos informes ha parecido conveniente para mejorarlo. Esta ha sido la única causa de que se retrase dos o tres semanas sobre las previsiones iniciales, no porque haya surgido ninguna clase de inconveniente.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller; moltes gràcies, Sr. Diputat.

I.—16)

La pregunta següent la formula el Diputat Enric Ribas i Mari, que demana per quan es preveu l'aprovació inicial d'informació pública del Pla Especial de Protecció de l'Àrea Natural d'Espècial Interès de Ses Salines d'Eivissa i Formentera.

Té la paraula el Sr. Enric Ribas i Mari.

EL SR. RIBAS MARI:

Moltes gràcies, Sr. President, Bé, voldria fer una observació prèvia, que és un petit error, diguem-ne, mecanogràfic, encara que supòs que tothom se n'haurà adonat, és allà on diu «aprovació inicial d'informació», ha de dir «aprovació inicial i informació».

Bé, Sr. Conseller, el 31 de maig de l'any passat va entrar en vigor la Llei de Declaració de Ses Salines d'Eivissa i Formentera com a Àrea Natural d'Espècial Interès, i s'establia un període màxim de tres mesos perquè el Govern iniciés el Pla Especial de Protecció. El Pla Especial de Protecció es va dir que ja s'havia iniciat, però, així mateix dia 12 de desembre, després del debat sobre l'estat de la Comunitat, es va aprovar una resolució en què es marcava un termini de 30 dies per sotmetre a informació pública aquest Pla de Protecció i s'instava també el Govern a concloure la tramitació a la major brevetat possible. Per això és que preguntat al Govern, i en aquest cas al Conseller d'Obres Públiques i Ordenació del Territori per quan té prevista l'aprovació inicial i la informació pública d'aquest Pla de Protecció.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller.

EL SR. SAIZ GOMILA:

Sí, Sr. Presidente. Sr. Ribas, la previsión es que sea aprobado inicialmente el próximo mes de mayo.

EL SR. RIBAS MARI:

Moltes gràcies. Sr. Conseller, a nosaltres ens preocupa el compliment de totes aquestes resolucions que es varen aprovar dia 12, i, si em permet el símil col·loquial, i ho dic amb tot el respecte, jo entenc que dia 12 de desembre es varen lliurar moltes lletres, i que moltes d'aquestes lletres, i avui s'està demostrant aquí, s'està posant en evidència a través de moltes preguntes, han arribat al seu venciment i s'han tornat impagades. A nosaltres ens preocupa la solvència, és a dir, que aquestes lletres es paguin, més que quan es paguin, evidentment, però també ens preocupa la formalitat i, per tant, li prenc la paraula, ja que ha dit que durant el mes de maig s'aprovarà, i esperam que això sigui així, i que no haguem de fer una altra pregunta, perquè s'hagi tornat incomplir. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller.

EL SR. SAIZ GOMILA:

Sr. Presidente. A nosotros también nos preocupa. Muchas gracias.

I.—17)

EL SR. PRESIDENT:

La darrera pregunta és la que formula el Diputat Joan Francesc López i Casasnovas, que demana com i quan s'ha fet la convocatòria dels Certàmens Culturals de la Joventut 1986.

EL SR. LÓPEZ CASASNOVAS:

Sr. President, molt senzillament la pregunta està formulada, primer ens agradaria saber en quins terminis i, sobretot, quina distribució s'ha fet d'aquestes convocatòries.

EL SR. GILET GIRART:

Sí, gràcies, Sr. President. La convocatòria pública dels certàmens culturals per a la joventut es va fer durant la segona quinzena del mes de gener, d'una manera pública com dic, però, a part d'això a causa de la tardança, al retard, es varen enviar les bases dels cer-

tàmens a les distintes associacions juvenils, als regidors de joventut dels Ajuntaments, als col·legis d'EGB, BUP i Formació Professional, a les Facultats, a les Oficines d'Informació Juvenil, a la premsa local i també a la premsa forana. Llavors, una vegada que per part de la impremta es va lliurar el fullet dels Certàmens Culturals de la Joventut, es va procedir a transmetre'ls o a enviar-los a les mateixes entitats, oficines juvenils, etc., etc., durant els primers dies d'abril, el retard amb aquesta, en l'edició d'aquest fullet va ser com a conseqüència que, per part de l'Institut de la Joventut, el Ministeri de Cultura no s'havia fixat les dates a nivell nacional d'aquests mateixos certàmens.

EL SR. LÓPEZ CASASNOVAS:

Sr. President. Sr. Conseller, jo no dubt de la seva paraula, l'única cosa que puc fer és constatar fets, i aquests fets són realment preocupants, perquè, per exemple, hi ha un col·legi a Menorca, el Col·legi de Mercadal, que no podrà enguany acollir-se al torn d'estada als albergs de la Conselleria de Cultura, precisament perquè el termini acabava dia 28 de febrer i no hi han pogut participar atès que ja estava cobert per a joves que venien d'altres Comunitats Autònomes. Cada any hi havien anat, però aquesta vegada no han rebut la informació a temps, i era un col·legi. D'altra banda, quant als certàmens de teatre, ceràmica, arts plàstiques, vídeo, fotografia i un curiós certàmen, que ara no sé si ho diré bé, però em sembla que és d'estètica i perruqueria, els terminis s'acabaven dia 15 de març, i la informació rebuda va arribar dia 18 d'abril a determinats col·legis o centres docents, en puc donar testimoniatge. Si bé és cert, i això també és indiscutible que amb fotocòpies es varen enviar circulars a determinats col·legis. Però, jo demanaria si els diaris, els mitjans d'informació, sobretot de les illes menors, han tengut notícia i han reproduït aquestes convocatòries, perquè una cosa és claríssima, quants d'artistes plàstics de les illes menors s'hi han acollit, de Menorca concretament? Amb el tema teatre hi ha hagut un grup teatral, millor dit, dos, l'Institut de Maó i de Ciutadella, que, a la vista que no arribava la convocatòria i que ells tenien ganes de participar al certàmen nacional, van telefonar a la Conselleria i els van dir que dia 15 de març acabava el termini d'inscripció, i són inscrits. Però llevat d'aquests dos grups de teatre no conec d'altre artista, d'altre jove amb inquietuds culturals que s'hagi pogut acollir a aquests certàmens de la Conselleria, atesa la poca informació. Finalment, dir que les oficines d'informació i servei a la joventut que diuen que s'han de muntar, haurien de poder palliar tots aquests defectes. Moltes gràcies.

EL SR. GILET GIRART:

Sí, Sr. President. Jo entenc que la convocatòria amb un caràcter públic es va fer amb temps suficient, si hi va haver un retard va ser, concretament, amb el que fa referència als certàmens de la convocatòria, a la fixació de dades d'aquests certàmens nacionals per part de l'Institut de la Joventut, la qual cosa no és una excusa; vostè mateix m'ha manifestat que, evidentment, per fer via i perquè la gent està informada es varen enviar aquestes fotocòpies, i, pel que fa referència al tema del certàmen de teatre clàssic i contemporani, les places o les peticions es varen atendre, si no record malament, són quatre grups de teatre clàssic i vuit de teatre contemporani que es duran a terme en el seu mo-

ment, i tendran la seva participació a nivell nacional. Pel que fa referència als campaments, el tema vostè el m'ha mesclat, són dues convocatòries diferents, i si estava cobert el torn, el que desjtjarfem és tenir més campaments i, per tant, atendre millor o més, numèricament parlant, les peticions que es fan.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller; moltes gràcies, Sr. Diputat.

II.—1)

El punt següent és el relatiu a Proposicions no de Llei. Tractarem en primer lloc la que va tenir entrada en el Registre General amb el número 629, sobre l'ús de les llengües espanyoles a les Corts Generals. La formula el Grup Parlamentari Esquerra Nacionalista-PSM, i segons acrediten els serveis administratius de la Cambra, no s'hi ha presentat cap esmena, a aquesta Proposició no de Llei.

Sra. Secretària, per favor, vol fer lectura d'aquesta Proposició no de Llei.

LA SRA. ENSEÑAT ENSEÑAT:

«Sobre l'ús de les llengües espanyoles a les Corts Generals. La Constitució proclama en el seu preàmbul la voluntat de protegir tots els espanyols i els pobles d'Espanya en l'exercici dels drets humans, les seves cultures i tradicions, llengües i institucions. També, a l'article 3.3 disposa que la riquesa de les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció. D'ençà que la Constitució instituí a l'Estat Espanyol un estat de dret, les llengües fins aleshores marginades han començat a viure un procés de reconeixement dels seus drets. Però, aquest procés no ha acabat per bé que els Estats d'Autonomia de Catalunya, Illes Balears, País Valencià, Euskadi i Galícia aixecassin a nivell d'oficialitat les llengües catalana, basca i gallega. El galleg, el basc i el català són llengües pròpies de part del Principat d'Astúries, de Navarra i d'Aragó, sense cap reconeixement d'oficialitat. A més a més, en aquests darrers temps, s'ha dut a terme una ofensiva de desprestigi contra les autonomies i contra les cultures no castellanes de l'Estat, simultanejada amb una exaltació del nacionalisme espanyol notòriament centralitzador i castellanista. Dins aquest context, s'ha produït l'intent de degradar el català, el galleg i basc a llengües regionals, closes dins el seu petit redòs autonòmic, però negant-los tot dret a accedir a cap reconeixement més enllà de les pròpies fronteres. Atès que, com proclama l'article 86 de la Constitució, les Corts generals representen el poble espanyol, i que les llengües catalana, gallega i basca formen part d'aquest tresor cultural dels pobles d'Espanya, i que el preàmbul constitucional diu que vol protegir-ne l'exercici, el Parlament de les Illes Balears, com a màxima representació democràtica dels pobles de les Illes, ha d'assumir el paper que li correspon en la defensa de la llengua catalana, tant a nivell de normalitzar-la en el seu àmbit, com d'exigir-ne el màxim respecte com a llengua de comunicació i cultura més enllà del nostre país.

Per tot això, presentam la següent Proposició no de Llei:

El Parlament de les Illes Balears acorda interessar del Govern de l'Estat Espanyol que impulsi la normativa legal pertinent per tal que el català, el galleg i el

base puguin ser idiomes d'ús oficial a les Corts Generals de l'Estat Espanyol.»

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Secretària.

En nom del Grup Esquerra Nacionalista, per defensar la Proposició no de Llei, té la paraula el Sr. Damia Pons i Pons.

Disposa d'un temps de deu minuts.

EL SR. PONS PONS (DAMIA):

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats. Crec que el preàmbul d'aquesta Proposició no de Llei és prou clar i detallat com per gairebé estalviar-me la intervenció. No obstant això, voldria fer algunes consideracions per reforçar tots els raonaments, tota l'exposició que es fa dins aquesta Exposició de Motius, i que crec absolutament necessària per demanar-los el suport unànim a aquesta Proposició no de Llei.

Som conscients, els que sabem història, i crec que tots els Diputats d'aquí tenen una sòlida formació històrica, que som aquí dins per corregir i per posar fi a una situació passada de centralisme, a un intent de destrucció del nostre poble, de les seves institucions polítiques, administratives, de la seva llengua i de la seva cultura. Formam part d'un Parlament, d'un òrgan de representació popular i democràtica, perquè hem deixat, afortunadament, enrera l'època passada de centralisme, allà on l'Estat Espanyol es va embarcar dins el projecte aberrant de ser una simple còpia, una còpia de segona categoria del centralisme d'origen francès, destinat a importar, dins l'Estat Espanyol un estat plurinacional i plurilingüe, un model d'estat que pretenia fer una república, una i indivisible, dotada d'una sola llengua, evidentment, el castellà, i allà on, després d'un procés lent, però expeditiu i coactiu, desapareguessin, després d'un procés de degradació evident totes les altres llengües en benefici del monolingüisme castellà.

Sortosament, quan parlem des d'aquesta Tribuna, quan utilitzam un idioma que és propi, que no és l'idioma d'aquest projecte centralitzador, d'aquest projecte destructor, tenc, i crec que tenim tots la sensació d' haver guanyat una gran batalla històrica.

Les nacionalitats han lluitat contra el centralisme a diferents nivells, des de la lluita cultural fins a la seva traducció en termes de nacionalisme polític, jo voldria fer una reflexió, que és que per a les nacionalitats, el centralisme va lligat a un estat de dictadura, a un estat d'imposició, encara que tengués formes, fins i tot, pseudo-parlamentàries, és un fet que per a nosaltres quan se'ns imposava una llengua que no era la nostra pròpia, quan se'ns negava el dret a tenir uns òrgans d'autogovern, per molt democràtic que es digués el règim instaurat des de Madrid, per a nosaltres era una dictadura. Aquest element autoritari es va reforçar, com tots sabem, durant les èpoques de Primo de Rivera, però d'una forma ja molt més expeditiva, d'una forma molt més radical, amb la temptativa de l'època franquista, quan la nostra llengua, les altres llengües, les llengües no castellaneres de l'Estat Espanyol, varen intentar ser esborrades del mapa per tots els mitjans, sense renunciar als mitjans més expeditius i coactius.

Ja que som dins una Cambra històrica, que ha passat de ser una sala senyorial a una Cambra de representació popular, jo vull fer una petita referència

a unes imatges que tal vegada els Diputats o el públic que ens escolta o els mitjans informatius no tenen suficientment presents. En aquest sòtil d'aquest Parlament hi ha unes figures que, entre d'altres coses, dibuixen els símbols de llibertat, igualtat, fraternitat, que va pintar Ricard Ankerman i Riera, però voldria remarcar que sobre aquesta Tribuna hi ha una figura, que és la figura de la llibertat, i precisament aquesta figura de la llibertat porta el símbol de la nostra llengua, que són les quatre barres. Nosaltres reivindicam la nostra pròpia llengua, el dret al seu ús, perquè som lliures i perquè volem ser lliures, tant a nivell individual com a nivell col·lectiu.

Nosaltres entenem, però que el català no es limita, com cap llengua del món al seu estricte àmbit territorial i domèstic, és evident que tampoc no ho fa el castellà, es parla castellà molt més enllà dels territoris que parlen castellà, es va a Europa i es creu que es té el dret a parlar en castellà al Parlament Europeu, això ningú no ho discuteix, això pareix normalíssim, i nosaltres, quan anam a les Corts Generals de l'Estat Espanyol, en representació del nostre poble, amb quina llengua hi hem d'anar? Fins ara només hi podem anar deixant la nostra llengua a fora, a la porta, i servint-nos d'un altre vehicle lingüístic, no com un acte espontani de castellanització, sinó d'una manera obligada i coactiva.

Nosaltres entenem, per tant, que a les Corts Generals, que diu la Constitució que representen el poble espanyol, i poble espanyol són també les nacionalitats i regions amb les seves llengües i cultures que duen damunt, nosaltres entenem que en aquestes Corts Generals s'ha d'acabar el monolingüisme castellà que entenem s'hi practica per una interpretació viciada i restrictiva de la Constitució. Certament, l'article 3 apartat 1r, diu que el castellà és la llengua espanyola oficial de l'Estat, però també és cert que el mateix article, a l'apartat 3r, parla que les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya són un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció. És evident que nosaltres no volem imposar la nostra llengua a ningú, però no volem que se'ns veti quan nosaltres o els representants dels pobles de les Illes Balears a les Corts Generals en vulguin fer ús, n'han de poder fer i han de tenir, per tant, ple dret.

Entenc, per tant, que el que estam plantejant és, en certa manera, una interpretació generosa de la Constitució, no ho dubtam, però, en tot cas, és bo que nosaltres la interpretem generosament, ja se'n cuidaran a Madrid de retallar el que s'hagi de retallar, se n'han preocupat fins ara, l'han interpretada d'una manera restrictiva, no es pot parlar altra llengua que el castellà a les Corts Generals, i això ho sabem, entre d'altres, o ho saben, entre d'altres, el que vos parla, perquè hi ha estat, encara que breument, i va tenir ocasió de comprovar-ho.

Per tant, entenem que donant suport a aquesta Proposició que permetria introduir les altres llengües espanyoles que ja són oficials, d'acord amb els seus respectius Estatuts en els territoris allà on són pròpies, dins les Corts Generals, seria una passa endavant perquè es produís, de fet, un reconeixement que les Corts Generals no són expressió d'un element unitari, d'un estat unitari, sinó que són el lloc de representació popular d'un estat, certament unit, però allà on hi ha pobles, cultures, llengües diferents, i allà on aquestes llengües tenen cabuda a les Corts Generals, com a

les Cambres de màxima representació de tot l'Estat. Per tant, demanam un suport unànim a aquesta Proposició no de Llei i, a més a més, volem dir que ens preocuparia que el Parlament de les Illes Balears se'n desentengués d'aquesta matèria, considerant-lo una cosa pintoresca, però que no és precisament una cosa pintoresca el dret d'ús de la pròpia llengua quan es va a l'òrgan de màxima representació de l'Estat, i ens preocuparia que aquesta Cambra secundàs una interpretació restrictiva de la Constitució. En definitiva, el Parlament de les Illes Balears no pot valorar la llengua pròpia del nostre país com un llenguatge domèstic, casolà i parroquial, sinó com a una gran llengua de cultura que ens defineix com a poble i que quan anam, sigui on sigui, sigui al Parlament Europeu o, en aquest cas, a les Corts Generals, tenim el dret, i no veim per què hauríem de renunciar-hi, d'usar-la, de manera normal com un acte de llibertat i de democràcia.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

Volen intervenir els altres Grups Polítics?

Grup Mixt, per favor. Grup Regionalista de les Illes. Grup Socialista. Grup Popular.

Disposa, Sr. Diputat, d'un temps de deu minuts.

EL SR. LAFUENTE LÓPEZ:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats. El Diputat que vos parla, lamentablement, no pot donar suport a aquesta Proposició, perquè aquesta proposició, al meu entendre, independentment dels meus criteris visceralment, que poden ser qualssevol, no és el moment de dir-ho, jo tenc la impressió que romp, d'una manera oberta amb el que la Constitució estableix. Pareix que ens oblidam que, sigui pel que sigui, el fonament bàsic de la Constitució és dins el seu article segon, l'article segon de la Constitució nostra, acceptada per tots els estaments i tots els partits polítics i els Grups Polítics, fins i tot, gent nacionalista, com és Soler Turà, com era Miquel Roca, que són ponents d'aquesta Constitució, no ho oblidem, repetesc que aquest article segon marca unes pautes fonamentals, unes de caràcter històric i unes altres de caràcter organitzatiu; tres punts de caràcter històric, que ens diu que la unitat indissoluble de l'Estat Espanyol, punt primer, pàtria de tots els espanyols, punt segon, i que és integrat per nacionalitats i regions, sistema nou, diferent de la Constitució de l'any 31, marca aquestes tres pautes de caràcter, podríem dir, institucional. I tres principis organitzatius, que ens diu que es constituïran en autonomia, en indivisibilitat i després en solidaritat. Amb aquesta figura tríplica de dues condicions, històriques i politico-organitzatives, després surt l'article tercer, surt com un desgranatge de tots els articles de la Constitució, el bàsic, perfectament escrit, cosa rara dins aquesta Constitució, és l'article segon.

I dins l'article 3 ens diu, alguna cosa més del que ha dit el Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, perquè clar, ell ha tengut una abnèsia un poc estranya, perquè ha tengut una abnèsia de zig-zag, és a dir, altres vegades jo he denunciat una abnèsia de determinats Diputats que s'han aturat en un moment donat, s'han oblidat del que deia la resta, però aquí no, aquí ens han dit el que diu el punt primer de l'article 3r i el punt tercer de l'article 3r, i s'oblida del

que diu el punt segon de l'article 3r. I s'oblida d'això perquè està ben clar que d'acord amb l'article segon, el que rebutja d'una manera total i absoluta aquesta Constitució és el federalisme, és a dir, que la situació plurilingüe o multilingüe que pot tenir qualsevol estat federal, no el tenim aquí, per desgràcia o per sort, però no és el moment d'entrar en aquesta situació ni aquí ni ara. El que hem de dir, al meu entendre, és que la Constitució nostra, d'acord amb l'article segon, evidentment no és federal, que ho hauria de ser, és un altre tema, avui per avui no és federal. Unitat indissoluble del poble espanyol, indivisibilitat d'aquesta unitat, solidaritat: aquests punts fonamentals demostren clarament que no som dins un terreny federal.

Bé, continuant amb aquest criteri, aquest punt segon de l'article 3r., Sr. Pons, que vostè ha oblidat, diu altres coses, diu «las demás lenguas españolas serán también oficiales en sus respectivas comunidades», és a dir, que és evident que el bilingüisme nostre, és un bilingüisme centralista, ho vulguem o no, perquè la Constitució el donà, aquest centralisme, ho és, perquè és un sistema bilingüista o plurilingüista del que diuen els tècnics, els experts de llengua franca i de llengua subsidiària, això ja es va denunciar dins la Constitució, jo li recoman que llegeixi el Diari de Sessions de la Constitució i veurà com el Diputat basc, Aguirre, veurà com el Diputat català, Soler Turà varen dir, alerta, que això representa un sistema franc de llengua, exactament igual que ocorre, per exemple, a L'Índia, on hi ha quinze llengües, però la llengua directament oficial és l'anglès; el que passa a Rússia, per exemple, que vostè va a Moscou i no veu dotze llengües, i a les Repúbliques Soviètiques hi ha dotze llengües, i dins cada un dels territoris aquestes llengües són oficials, però oficialment, dins l'Estat, no n'hi ha més que una: el rus. A diferència del que ocorre en els governs d'altre tipus, per exemple el belga, per exemple el suís, per exemple a Luxemburg, que tenen llengües oficials, totes, i un senyor, a Zurich, pot escriure al Govern en francès, en alemany, en italià, això no ocorre al nostre país. Aquesta és la diferència fonamental, precisament per això, es fixi bé, Sr. Pons, que quan vàrem parlar de l'article 14 de la Constitució, es va aixecar una persona, Soler Turà, i va dir, escolti, aquestes discriminacions de llibertat que l'article 14 de la Constitució ens dona, perquè vostès no em diuen, sexe, estat civil, tal, tal, i idioma, no, i es va reiterar, ho va reiterar Aguirre, ho va reiterar Soler Turà, i l'article 14 dona lloc a la discriminació per raó de llengua dins l'article 14 de la Constitució, perquè dins l'Estat Espanyol hi ha llengües franques i llengües subsidiàries. I això és així, i no pot ser d'altra manera, perquè és dins la Constitució, si modificàssim la Constitució, d'acord amb l'article 166, i les tres cinquenes parts de la Cambra o les dues cinquenes parts de la Cambra acceptés la modificació, seria un altre tema. Però avui per avui, avui per avui, l'article 2, organitzatiu, institucional, i l'article 3, quant a bilingüisme, matisen perfectament què és el que podem fer nosaltres amb aquesta llengua, amb aquesta llengua nostra.

Amb tots els respectes a la llengua, amb tot el carinyo a la llengua, amb tota la possibilitat de normalització de la llengua, d'acord amb l'article 14 del nostre Estatut, però la realitat constitucional és que dins l'Estat avui, centralista quant a llengua, perquè hi ha una llengua franca de tot l'Estat Espanyol, que va tenir dificultats fins i tot aquest article tercer, va tenir

dificultats de redacció, va tenir tres redaccions diferents, no sé si se'n recordarà vostè, la primera deia: «El castellano es la lengua del Estado Español»; després es va dir: «El castellano o español» —Camilo José Cela va fer aquesta idea d'acord amb l'Acadèmia— «El castellano o español es la lengua del Estado Español»; i al final la Comissió Mixta no en va agafar ni una ni l'altra, va agafar-ne una intermèdia que diu: «El castellano es la lengua española oficial dentro del Estado Español». És a dir, que reconeix l'existència, no diu de quines, d'altres possibles llengües espanyoles dins la Comunitat, d'acord amb la Comunitat i dins del territori de la Comunitat.

Això sembla que diu la Constitució, jo no entro en si vostè té raó, té raó moral, des del punt de vista de la llengua catalana, o el criteri que jo, visceralment, en el meu cor, pugui tenir com a català, la realitat constitucional és aquesta, Sr. Pons, i clar, donar suport a una cosa que sabem, d'una manera franca i total, que estam, no diré anticonstitucionalitzant un precepte, però almanco rossant, rossant, amb una rossadura que ens ferirà, la Constitució, crec que no és adient fer-ho. Per tant, per part meua, jo el que faré serà escoltar, donar suport visceralment al seu criteri, però no puc donar suport a això, m'abstendré, perquè en definitiva, ho contemplaré amb tota simpatia, però no puc dir que estigui d'acord amb vostè, perquè seria estar en contra del que l'article 2n i l'article 3r de la Constitució i l'article 14, no ho oblidí, de la Constitució, ens diu.

Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

Pel Grup Regionalista de les Illes, té la paraula la Sra. M.ª Antònia Munar.

Disposa d'un temps de deu minuts.

LA SRA. MUNAR RIUTORT:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats. El Grup Regionalista està ben d'acord amb allò que es diu en el preàmbul de la proposició no de llei, referent al fet que darrerament s'ha dut a terme una ofensiva de desprestigi de les autonomies i contra les cultures no castellanes de l'Estat, simultanejada, endemés, amb una exaltació del nacionalisme espanyol, notòriament centralitzador i castellanista. Creim també que la valoració que es fa en l'expressió «s'ha produït l'intent de degradar el castellà, galleg i basc a llengües regionals closes dins el seu petit redós autonòmic», queda realment curt per tot allò que es pretén des de Madrid i que és només fermar, de cada vegada més fortament, la prominència del castellà, i reduir les altres llengües a una situació tan sols de tolerades.

Seria massa escandalós i antidemocràtic que no existís una secció, almanco sobre el paper, del fet de l'existència d'una realitat plurilingüística, però això és tot. Que hi ha mala voluntat n'existeixen massa proves, basta fer esment dels entrebancs que es posen per part de la Televisió Espanyola a la difusió dels programes de TV-3 catalana dins el territori de la Generalitat i de la manera que s'ha eliminat la possibilitat que hi hagi televisió privada dins l'àmbit autonòmic. I més encara, ens sona com demanar la lluna, voler tenir una emissora, aquí, a Mallorca, que parli en català.

Tot això és molt greu, però creim que és més greu encara el fet innegable que molts, per no dir, jo diria la totalitat absoluta de deportats catalano-parlants no estan mentalment preparats per assumir que el català també hauria de ser oficial a les Corts Generals. Creim que un elemental sentit de realisme polític ens aconsella parlar a aquesta gent amb la seva llengua castellana, amb prudència, tan sols, per tal de fer-los veure que tenim uns drets innegables, perquè són reconeguts a la Constitució, a la normalització de la nostra llengua dins el seu àmbit territorial. Que ni sols tenen dret, ni legal ni moral a posar-hi entrebancs, sinó que, endemés, la Constitució, si la llegim correctament i la interpretam, també els obliga a ells a ajudar-nos en l'eficàcia i sense reticències a assolir aquests objectius que són els nostres.

Per tot això, i perquè creim que, al capdavant, la cosa que ara ens demana el Grup d'Esquerra Nacionalista, que es prengui en aquest Parlament, seria d'una eficàcia ben dubtosa, i perquè creim que en el tema de la normalització de l'ús de les llengües no castellanes hi ha batalles pendents més dramàticament urgents i decisives, el nostre Grup optarà per l'abstenció.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Diputada.

Pel Grup Socialista, té la paraula el Sr. Josep Moll i Marquès.

Disposa de deu minuts.

EL SR. MOLL MARQUÈS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats. Aquest és un tema que, realment, pel que he escoltat fins ara, ofereix tota la gamma de varietats possibles, d'actituds i de concordances i de discrepàncies. Jo crec que això no és bo, crec que en el tractament dels temes de la llengua hauríem d'estar molt més d'acord tots, però crec també que hi ha tota una sèrie de punts que fan necessari manifestar discrepàncies als plantejaments que s'han fet aquí fins ara.

I jo he de començar per dir que el nostre Grup no comparteix en absolut el plantejament que ha fet el representant, el digne representant del Grup Mixt, en el sentit que ha considerat tàcticament o ha plantejat la Constitució com a irreformable. Només en aquest punt ja no estam d'acord amb el seu plantejament, però, sobretot, no estam d'acord amb l'acusació d'abnèsia que feia al representant del Grup d'Esquerra Nacionalista. Se li pot també fer a ell, quan cita l'article 14 de la Constitució, i deixa la darrera condició per la qual no es pot discriminar els espanyols, que és «qualsevol altra condició o circumstància personal o social», i evidentment, la llengua és una circumstància personal i social, no o social, sinó i social, que no pot ser motiu de discriminació. Això que quedi clar, des del nostre punt de vista, no és possible emparar-se a l'article 14 ni a cap altre de la Constitució, per justificar que es poden discriminar els espanyols per motiu de la llengua, no estam d'acord, de cap manera amb això, i que quedi ben clar.

Ara bé, tampoc no acabam d'entendre que en el plantejament del Grup Regionalista s'hagin acceptat unes afirmacions que es fan a la motivació de la Proposició no de llei...

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Moll, em permet una observació? Opinam, els membres de la Mesa, que dins una Proposició no de Llei s'ha de contestar al grup proponent, cada Grup exposa les seves idees en relació a una proposta concreta feta per un Grup, no es tracta d'obrir un debat entre diversos Grups, per tant, continuï vostè amb l'ús de la paraula.

EL SR. MOLL MARQUÈS:

Gràcies, Sr. President, però, de totes maneres, fins i tot acceptant aquesta interpretació, ens ha semblat que les afirmacions que s'havien fet eren tan serioses que exigien, per part nostra, una puntualització. En qualsevol cas, el que sí he de dir és que no es pot, no es vota, evidentment, la motivació de la proposició no de llei, només es vota la proposició en si, però hi ha afirmacions dins aquesta motivació que nosaltres no podem compartir.

No podem acceptar formulacions generalitzades d'acusacions greus que no tenen un destinatari concret, sobretot, perquè quan no hi ha un destinatari concret, i en cas de dubte, i per si acàs, sempre té la culpa el Govern; en aquest cas, clar, el Govern Central. I que consti que nosaltres no som aquí per defensar el Govern Central, això ho volem deixar també ben clar, si hi hagués un cas en el qual es demostràs que el Govern Central no defensa els interessos legítims de les nostres Illes, no els defensàs d'una manera lesiva, no diguem ja intencionada, nosaltres seríem els primers que acceptaríem la crítica a aquest Govern Central per molt que fos del nostre color polític, no som com altres, que quan es tracta de criticar el Govern Central, com que no és del seu color, ja els va bé, sigui el que sigui el que es diu. No som d'aquests. El que passa és que nosaltres també entenem que no és bo per al diàleg institucional una política d'equívocs verbals, i hem de dir, per tant, que nosaltres no hem detectat en aquests darrers temps que s'hagi dut a terme una ofensiva de desprestigi contra les autonomies i contra les cultures no castellanes de l'Estat, no hem detectat això, repetesc, si no se'ns diu, concretament, noms i llinatges i qui és que ha fet aquesta política o qui ha dut a terme aquest desprestigi. Perquè hem de ser conscients que la defensa de la nostra llengua i cultura és una obligació i, sobretot, ha de ser una devoció, sobretot i especialment nostra, en primera línia.

Creim, per tant, que efectivament el Parlament i el Govern i totes les institucions públiques d'aquesta Comunitat han d'assumir el paper de defensar la llengua catalana, tant a nivell de normalitzar dins el seu propi àmbit, el seu ús, com d'exigir el màxim respecte, etc., etc., estam d'acord amb això, però nosaltres, això, com a Parlament ho farem, d'aquí una estona, aprovam la Llei de Normalització Lingüística, per exemple, i altres accions. I, sobretot, creim que el que hem de fer és impulsar la conscienciació popular sobre aquest tema, impulsar i posar en relleu la responsabilitat de totes les instàncies polítiques en aquesta qüestió vital per al nostre poble. Sense descartar, de cap manera, la responsabilitat de l'Estat, amb això estic completament d'acord amb el que s'ha dit aquí, que la Constitució no sols no exclou, sinó que jo crec que inclou, claríssimament una responsabilitat de l'Estat Central en la defensa de les cultures de tots els pobles d'Espanya, per això, he de dir que el nostre Grup tenia preparada una Proposició no de Llei que, a la vista de la

dissolució de les Corts, no presentarà, per ara, la presentarà en el pròxim Govern Socialista, per demanar-li que desplegui, efectivament, els preceptes constitucionals corresponents, això ho teníem previst, repetesc, i no ho hem presentat, senzillament, perquè, en aquests moments, dirigir-se al Govern Central, ens sembla que no és massa oportú ni té massa sentit.

Però evidentment, també no es pot invocar parcialment la Constitució i l'article 3, a part del paràgraf 3r, en té altres dos, que diuen, que ja han estat citats, que diuen que el castellà és la llengua espanyola oficial de l'Estat i que les altres llengües seran oficials a la respectiva Comunitat Autònoma. Què vol dir això per a nosaltres? Vol dir que la Proposició no de Llei que aquí es presenta suposa demanar que es reformi la Constitució, que es promogui una reforma de la Constitució. I no hi estam en contra, ja ho he dit al principi, no hi estam en contra per sempre ni per motius de principis, les Constitucions han de ser reformables, preveuen elles mateixes els sistemes per reformar-les, quan és el moment i quan és necessari s'han de reformar. Nosaltres creim que la nostra, precisament per les circumstàncies històriques en què es va elaborar, necessita certes reformes, potser fins i tot més que altres constitucions, i nosaltres, el Grup Socialista, estaríem d'acord que la nostra llengua pogués ser usada al Congrés de Diputats i a tots els altres àmbits de l'Estat, a Suïssa és possible fer-ho, també s'ha dit aquí, a Europa, al Parlament Europeu s'utilitza el danès, i és una llengua més minoritària que el català, clar que això ha de ser possible, però això, efectivament, és una situació d'estat federal, en el qual nosaltres, d'acord amb les resolucions del nostre partit, aspiram, però que la nostra Constitució actual no defineix així, encara. Volem que arribi a ser així, però, en aquests moments no ho és, i creim, i això és el definitiu, que aquest moment històric, no és el moment de reformar la Constitució. Només per aquest motiu, per tant, no donarem suport a la Proposició no de Llei.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

Per últim, donam la paraula al Diputat del Grup Popular, Sr. Manuel Jaén Palacios.

Per què em demana la paraula?

EL SR. LAFUENTE LÓPEZ:

Sr. President, per al·lusions i contradiccions, les dues coses alhora.

EL SR. PRESIDENT:

Per al·lusions no se li pot donar la paraula.

EL SR. LAFUENTE LÓPEZ:

Per contradiccions.

EL SR. PRESIDENT:

Per contradiccions, excepcionalment, com que s'ha provocat la contradicció abans de fer l'observació per part de la Presidència, li don cinc minuts per contradiccions.

EL SR. LAFUENTE LÓPEZ:

Gràcies, Sr. President. Em bastaran i em sobran, me pareix. Sr. Moll, jo no he dit que la Constitució sigui irreformable, he citat d'una manera concreta l'ar-

icle 166, que si vostè es molesta a llegir-lo, sabrà que és el principi de la possibilitat de reforma de la Constitució, d'acord amb els grups polítics, si vostè llegeix l'article 166, que he citat expressament, allà parla de com s'ha de modificar la Constitució, no diré altra cosa. Després, quant que l'article 14 no fa una discriminació, cadascú té el seu criteri, però el que li puc dir és que dos tractadistes, tan poc sospitosos com Lucas Gardú i com Soler Turà, un, catedràtic de dret polític de Madrid, i l'altre, catedràtic de dret polític de Barcelona, em diuen concretament, li llegiré: «La Constitució no ha inclòs la llengua dins de les clàusules discriminatòries que repugnem expressament el principi d'igualtat». Aquesta actuació ha estat deliberada, perquè varen ser rebutjades diverses esmenes que proposaven aquesta inclusió. Si vostè es molesta també a llegir el Diari de Sessions de la Constitució, s'adonarà que hi havia més o manco set esmenes que parlaven de la discriminació quant a llengua. I no se'n va acceptar cap ni una, i Soler Turà va protestar d'una manera correcta, però decidida i eficaç, i ineficaç, vull dir, perquè no es va poder constituir aquesta situació especial de discriminació. I quan l'article 14 diu expressament, naixement, raça, sexe, religió, opinió, i després —...— i qualsevol altra, si dins aquest qualsevol altra no hi ha ni el naixement, ni la raça, ni qualsevol altra, això és el que se li va dir al Sr. Soler Turà, que va insistir d'una manera clara, que per favor incloguin la llengua dins aquestes causes de discriminació. No es va fer.

Res més, moltes de gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Diputat dels aclariments.

Per últim, don la paraula al Sr. Manuel Jaén Palacios.

Disposa, Sr. Diputat, d'un temps de deu minuts.

EL SR. JAÉN PALACIOS:

Gracias, Sr. Presidente. Sras. y Sres. Diputados, la intervención en esta Tribuna del Grupo Parlamentario Popular es simplemente fijar la posición del Grupo. No entraré, por tanto, en expresiones de deseos respecto de resultados electorales ni en predicciones de futurología, que creo que no vienen al caso.

El ilustre Diputado Sr. Lafuente, a mi juicio, ha centrado la cuestión. Y su intervención me recordaba un escrito, una publicación del ilustre lingüista Tovar, referente a los aspectos políticos del bilingüismo. Está publicado en una revista, la revista «Educación», concretamente del año 82. Se refería el Diputado del Grupo Mixto al problema de la oficialidad de las lenguas, y remitiéndome por tanto a lo recogido por Tovar en este trabajo, decía que la oficialidad había dos maneras de arbitrarla, por una parte, estaba lo que sería una cooficialidad estatal, y por otra, una cooficialidad territorial. Esa cooficialidad estatal iba pareja a los estados federales, y hacía un tratamiento histórico del tema. Y la cooficialidad territorial, la que consagra nuestra Constitución, a nuestro juicio, sin entrar en interpretaciones, porque nosotros no somos quienes debemos interpretar la Constitución, como ella misma dice, sino que corresponde al Tribunal Constitucional, si diré que la propuesta de acuerdo es un poco extraña. No entraré tampoco en la Exposición de Motivos, que algunos son, algunos de ellos pueden ser compartidos, pero en líneas generales no lo es.

Se dice que se interesa del Gobierno de la Nación, del Gobierno del Estado Español para que impulse la normativa legal, aquí ya entraríamos en el tema de la reforma de la Constitución, que tampoco compete al Gobierno del Estado Español, pero incluso, lo que me preocupa, y aquí me remito al «esprit de loi», concretamente a Montesquieu, enterrado y muerto, cuando él dice que existen en toda sociedad tres poderes, y es que uno de ellos, indudablemente, es el legislativo, las Cortes Generales, son las Cortes Generales, a través de su Reglamento, que debieran arbitrar las soluciones oportunas si hubiese en su día una reforma de la Constitución. Por tanto, tengo que decir que, aún comparando, repito, algunos motivos expuestos en la Exposición de Motivos, el Grupo Parlamentario Popular no puede dar apoyo a esta Proposición no de Ley.

Muchas gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Muchas gracias, Sr. Diputado.

Sr. Pons, té vostè la paraula per contradiccions.

EL SR. PONS PONS (DAMIA):

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats. Aquest Portaveu no és abnèsic ni desconeix la Constitució, coneix la Constitució perfectament, l'únic, com ja ha dit al començament, en fa una interpretació més generosa. Fa una interpretació més generosa perquè, quan el que està en joc és la llengua d'un país, la seva dignitat davant unes Corts generals, creim que, com a mínim, nosaltres, representants dels pobles de les Illes hem de ser generosos. Que Madrid retalli, és la seva missió, fa segles que retalla. En conseqüència, deman, per tant, interpretació generosa de la Constitució.

Creim que, en contra, per exemple, del que s'ha dit per part del Grup Regionalista, que seria d'una eficàcia ben dubtosa, nosaltres també dubtam de l'eficàcia, perquè coneixem, no l'esperit de les lleis, que ja ens el sabem de memòria, sinó l'esperit de Madrid, que també ens el sabem de memòria. Però, com a mínim, que vegin aquests senyors del centre i del centralisme que es tracta d'una voluntat expressada per un Parlament de les Illes Balears, si nosaltres, abans de començar la batalla, ja ens consideram vençuts, i no compareixem, com volem guanyar mai amb aquesta lluita contra del centralisme?

Creim, per tant, que és oportú i té perfectament sentit, en contra del que ha dit el representant del Grup Socialista, i no és una proposta de reforma de la Constitució, per l'amor de Déu, la reforma de la Constitució, si es vol plantejar, coneixem els mecanismes de reforma que hi ha, no són proposicions no de llei a un Parlament de les Illes Balears, és un altre camí. El que proposam és un acte de defensa de la llengua catalana, que es pugui usar dins les Corts Generals, no parlem de fer-la oficial o cooficial dins tots els territoris de l'Estat Espanyol, vostès ho saben perfectament, la meva impressió és que vostès són l'expressió regional d'una política lingüística que avui en dia reafirm no respira a favor de les llengües regionals, que vostès en són víctimes? D'acord, però, com a mínim, intentin fer, avui, un acte de llibertat i esser crítics amb la labor del sen propi Govern.

Entenem, per tant, que aquesta Proposició no de Llei és important i voldria remarcar que es podria produir una paradoxa molt curiosa, si el català fos reconegut com una de les llengües d'ús legítim dins el Par-

lament Europeu, què passaria? Que l'Estat Espanyol hauria de menester una reforma de la Constitució per donar lliure expressió al català dins les Corts Generals i podríem anar parlar en català a Estrasburg o a Brussel·les? En conseqüència, procurin evitar aquestes situacions aberrants i comencem a reafirmar el dret d'ús de la llengua catalana dins les Corts Generals, i deixem les reformes, les excuses de reforma de la Constitució per més endavant.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Diputat. Acabat el debat, sotmet a votació, i deman a la Cambra: Sres. i Srs. Diputats que votin a favor de la Proposició no de Llei, es volen posar drets, per favor?

Quatre. Poden seure, moltes gràcies.

Sres. i Srs. Diputats que votin en contra de la proposició no de Llei es volen posar drets per favor?

Poden seure, moltes gràcies.

Sres. i Srs. Diputats que s'abstenen, es volen posar drets, per favor?

A favor, hi han votat 4 Diputats; en contra, 20, i se n'han abstès, 23.

II.—2)

Passam a la Proposició de Llei següent. És la número 630, relativa a resolució sobre l'enfrontament entre els Estats Units d'Amèrica i la República Àrab de Líbia a la Mediterrània.

S'ha presentat, a aquesta Proposició no de Llei, una esmena per part del Grup Regionalista de les Illes.

Per defensar la Proposició ...

Secretària, vol procedir a la lectura de la Proposició no de Llei?

LA SRA. ENSEÑAT ENSEÑAT:

«Resolució sobre l'enfrontament entre els Estats Units d'Amèrica i la república Àrab de Líbia a la Mediterrània. L'article 9 de l'Estatut estableix que les institucions d'autogovern de les Illes Balears, promouran la llibertat, la justícia, la igualtat i el progrés socioeconòmic entre tots els ciutadans. La Constitució, d'altra banda, en el seu Preàmbul, proclama que els pobles de l'Estat Espanyol proclamen la seva voluntat de col·laborar a l'enfortiment d'unes relacions pacífiques i de cooperació eficaç entre tots els pobles de la terra. L'imperatiu de treballar per al progrés dels nostres ciutadans i cooperar a l'establiment d'unes relacions internacionals pacífiques emana tant de l'Estatut com de la Constitució. Per bé que l'article 149.3 de la Constitució disposa que les relacions internacionals són competència exclusiva de l'Estat, res no impedeix que les Comunitats Autònomes es manifestin sobre esdeveniments i situacions de més enllà de les fronteres de l'Estat Espanyol, així, el Parlament de Catalunya es pronuncià sobre els drets humans a Xile, el Parlament de Galícia ho féu sobre la guerra entre les Repúbliques d'Argentina i el Regne Unit en la qüestió de les «Islandes», fa poc temps, amb el pretext dels límits de les aigües territorials del golf de Sirte, es produí un greu enfrontament bèl·lic entre les forces dels Estats Units i Líbia. La situació de les Illes Balears, donada la seva proximitat a l'escenari bèl·lic, i atès que són utilitzades per la Flota Nord-americana com un dels punts de suport logístic i de comunicacions, exposa el nostre país a ser blanc d'accions de represàlia de tot signe. Si aquesta

situació s'allargàs, les conseqüències podrien ser catastròfiques per al turisme, element vital de l'economia dels pobles insulars. De fet, la simple possibilitat de represàlies a les Illes Balears ha enfonsat ja la nostra promoció turística als Estats Units.

Per tot això, presentam la següent Proposició no de Llei:

El Parlament de les Illes Balears acorda interessar del Govern de l'Estat Espanyol que faci les gestions pertinents per tal que els Estats Units d'Amèrica i la República Àrab de Líbia resolguin de forma pacífica el seu contenciós sobre el golf de Sirte en el marc de les Nacions Unides.»

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Secretària.

Per defensar la Proposició no de Llei, per part del Grup Esquerra Nacionalista, té la paraula el Sr. Sebastià Serra i Busquets.

EL SR. SERRA BUSQUETS:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats, el Grup Parlamentari Esquerra Nacionalista-PSM va registrar aquest document a què s'ha donat lectura, dia 7 d'abril del 86, conscients que el perill bèl·lic al Mediterrani Occidental existia, que l'agressivitat de l'imperi augmentava i que l'augment del terrorisme de grups i del terrorisme d'estat, també estava augmentant i també començava a perillar. I, al mateix temps, Esquerra Nacionalista-PSM era molt conscient, dia 7 d'abril del 86, quan vàrem registrar aquest paper, repetim, que la seguretat a les Illes Balears i l'economia turística en aquestes illes es podien veure afectades en cas de conflicte i en cas d'atemptats terroristes, repel·lim, de grups o terrorisme d'estat.

Dia 15 d'abril, a la matinada, es produeix l'atac militar que ja coneixem tots, i dia 16 d'abril, en aquest Parlament, aquest mateix Portaveu va intentar una declaració institucional de la Cambra en contra de l'agressió i, al mateix temps, en contra que es volgués involucrar el territori de les Illes per qualque acció militar de qualsevol tipus en cas de guerra, en cas d'agressions com hi havia. Per part de tots els Grups Parlamentaris presents en aquesta Cambra no es va acceptar la proposta d'Esquerra Nacionalista de declaració institucional, ni dia 16, ni tampoc els dies següents quan ho vàrem intentar a la Junta de Portaveus. Per tant, avui estam, per aquelles ironies del Reglament, estam debatent un tema que ja no està actualitzat en absolut, donat que el que aquí proposam és una qüestió que ho fèiem dia 7 i no hi havia hagut l'atac d'Estats Units respecte de Líbia. Avui, per tant, ens trobam amb uns fets que s'han donat d'una forma dramàtica i ens trobam que ja hi ha hagut uns defectes, fins i tot de tipus psicològic i de tipus econòmic que han afectat el nostre territori i ja ens han manifestat totes les entitats que ho han volgut, a excepció feta d'aquest Parlament, que, insistim, cap dels altres Grups Parlamentaris va voler cap tipus de declaració institucional.

Endemés, tant a l'OTAN com a l'ONU, ja s'han produït debats i ja hi ha hagut postures enfrontades i ja hi ha mediacions per intentar que aquest conflicte no es repeteixi i, almenys, trobar solucions que nosaltres desitjàriem que fossin pacífiques i que fossin de justícia.

Per tant, Esquerra Nacionalista-PSM en aquest moment, l'únic que vol fer és denunciar el que ha suc-

ceït, succeït tant en la qüestió d'agressivitat militar com en l'actitud passiva d'aquest Parlament, lamentam, per tant, que no s'hagués fet la declaració institucional, donat que volem evitar un debat en aquest Parlament, si és possible o no pronunciar-nos quan els fets ja han passat o, en part, han passat, i donat que volem evitar, sobretot, si som més o manco partidaris de Rambo, volem deixar de banda aquesta Proposició no de Llei i retirar-la.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Serra.

Aquesta Presidència vol fer una observació, perquè consti al Diari de Sessions, i és que a l'inici de les declaracions institucionals que va fer el Sr. Sebastià Serra, i que tots coneixem, es va dir, per part de la Presidència, que no constassin ni en acta ni en el Diari de Sessions, si qualcú, el dia de demà estudiàs el tema i escoltàs les paraules que s'acaben de pronunciar per part del Sr. Serra, podria cercar abans a quin Diari s'havien dit aquelles declaracions institucionals. Per tant, jo faig aquesta declaració perquè quedi clar dins el Diari de Sessions i hi hagi constància.

Queda retirada aquesta Proposició no de Llei.

III.—

I passam al darrer tema del dia d'avui.

Que és el projecte, el Dictamen de la Comissió de Cultura i Educació del Projecte de Llei de Normalització Lingüística. Se m'ha fet saber que per part del Govern es vol fer la presentació d'aquest Projecte, d'aquest Dictamen al Projecte de Llei.

Té la paraula el Conseller de Cultura en nom del Govern.

Segons l'article 119, disposa d'un temps de quinze minuts.

EL SR. GILET GIRART:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats, moltes vegades s'ha dit que la llengua és la pàtria original, l'ànima d'un poble i que constitueix la medul·la de la seva identitat. Per això, no està gens malament recordar avui els versos animats pel geni romàntic de Marían Aguiló: «Poble que la llengua cobra, es cobra a si mateix». I és així, perquè el camí de la nostra llengua no ha estat un camí gens fàcil, la llengua universal de Ramon Llull ha viscut pressionada i silenciada durant molts de segles, des de l'hegemonia de Castella fins a la baixa Edat Mitjana, fins al Decret de Nova Planta, infinits textos com aquest del Comte-duc d'Olívares: «Tenga vuestra Majestad por el negocio más importante de su monarquía el hacerse Rey de España, quiero decir, Señor, que no se contente vuestra Majestad con ser Rey de Portugal, de Aragón, de Valencia, Conde de Barcelona, sino que trabaje y piense con consejo maduro y secreto por reducir estos reinos de que se compone España al estilo y leyes de Castilla sin ninguna diferencia»; posen en evidència l'ànim centralista i pressionant d'imposar la llengua castellana com a factor uniformador, com a eina d'aniquilament, d'anullar una consciència lingüística que té l'honor, que l'honor patriòtic que la gent ha mantengut. Des del Decret de Nova Planta han passat gairebé tres segles, en els quals les pressions castellanitzants, molt sovint subtils, però sempre eficaces, han intentant arraconar a una esfera familiar la nostra llengua, privant-la de tota validesa pública i oficial. Sortosament no

ho han pogut fer. L'amor del nostre poble envers tot allò que li pertany ha fet que la nostra llengua hagi sobreviscut i que es trobi ara en condicions de poder començar a caminar cap a la seva rehabilitació.

A la Constitució del 78, en contra de la uniformitat i el centralisme, finalment es reconeix que les diferents llengües d'Espanya formen un dels patrimonis culturals més importants i fixa que han de ser protegides i estudiades. El nostre Estatut d'Autonomia és encara més clar, ens dóna la pauta per continuar amb la tremenda responsabilitat de dur-lo a terme. El Govern de la Comunitat Autònoma ho va entendre així des d'un principi i va enfrontar el tema amb tota la decisió i la valentia necessàries.

Primerament, la Conselleria d'Educació i Cultura creà la Comissió Assessora en Política Lingüística i li va donar un encàrrec de gran responsabilitat i transcendència: preparar l'avantprojecte de Llei de normalització lingüística, el qual, una vegada aprovat per Consell de Govern va ser remès en aquesta Cambra per iniciar un camí que avui acaba. Però, què entenem per normalització?

Si consideram les circumstàncies viscudes durant els darrers anys que han propiciat una decisió de desigualtat entre les dues llengües avui oficials, on la llengua castellana ha dominat i la catalana ha estat relegada al paper de llengua domèstica i familiar, normalització vol dir superar la marginació que ha sofert aquesta llengua, salvant-la de la seva situació d'inferioritat a fi d'aconseguir la seva equiparació a la llengua oficial de l'Estat. Normalització vol dir posar les dues llengües en pla d'igualtat, donant a la llengua catalana el tractament que li correspon com a llengua cooficial i, sobretot, com a llengua pròpia del nostre poble, perquè la llengua catalana, senyores i senyors Diputats, no ha sortit encara del món íntim, poètic i domèstic per entrar en vigor dins l'àmbit del pensament abstracte i de l'acció pública. Normalitzar vol dir retornar-li la seva eficàcia i la seva vigència teòrica. Es tracta, en suma, de donar-li la validesa que mai no hauria d'haver perdut, de fer que tots els ciutadans de les Balears la coneguin i la utilitzin amb correcció i sense traves, tant a l'esfera familiar com a l'esfera pública, des de l'àmbit més col·loquial a l'estructura més formal.

Les Balears és una Comunitat Autònoma particular i diferenciada, que són dues característiques molt importants i que hem de considerar amb molta atenció. M'estic referint a la seva insularitat i al gran nombre d'immigrants o gent instal·lada aquí, que no coneix la nostra llengua. No hi ha dubte que aquestes dues circumstàncies marquen el camp de disseny d'una política lingüística eficaç i realista, per una banda, la insularitat ha fet que durant molt de temps la nostra societat visqués tancada en ella mateixa, però, si això ha servit per mantenir la llengua més pura i més verge, ha dut, per altra banda, a una equivocada tendència a patrimonialitzar en exclusiva, a un localisme acientífic, a la pèrdua de la consciència i de la unitat, l'oblid de l'arrel històrica, l'estructura de la llengua. Però unitat no vol dir de cap manera uniformisme, sinó pluralitat de modalitats lingüístiques i de concepcions socials, cada poble té el seu propi futur històric independent dels altres, i el nostre, també. A partir d'un tronc comú han nascut diverses varietats de lèxic, les anomenades modalitats insulars, que no s'han d'entendre com una ruptura de la unitat idiomàtica, són únicament aportacions de cadascuna de les Illes

al nostre patrimoni cultural, que l'enriqueixen profundament. Respectar aquestes modalitats, defensar-les i procurar el seu coneixement per part del nostre poble, no és, senyores i senyors Diputats, qüestionar la unitat idiomàtica, és defensar i estimar allò que ens pertany, és respectar la diversitat com una forma impulsadora de la unitat de les nostres gents i de la nostra terra. Sols, des del respecte i l'estimació d'aquesta diversitat, del fet de ser i de sentir-nos mallorquins, menorquins, eivissencs i formenterencs, arribarem a ser un poble gran, orgullós de la seva cultura i de la seva llengua.

He parlat abans de la immigració, és un fet que la nostra Comunitat, com a conseqüència de l'esforç dels seus habitants, ha generat uns nivells de riquesa i de benestar que han actuat com a factor d'atracció sobre un gran nombre de persones de fora, que han vingut aquí a treballar i que han contribuït notablement a la grandesa de la nostra terra. No es tracta de tenir aquí dues classes de ciutadans diferenciats, senyores i senyors Diputats, estam parlant de configurar una societat civil, oberta i mediterrània, creada des de la integració i la comprensió. En conseqüència, la política lingüística del Govern de la Comunitat pretén ser justa, comprensiva i prudent, la llengua no pot ser, en cap circumstància, un factor de divisió o de discriminació, ha de ser un element d'unió i un nexa d'integració. Per això, la normalització s'ha de fer d'una manera raonable, realista, allunyada de radicalismes i sectarismes, com també, per altra banda, de rancors, respectant aquells que no tenen la nostra llengua com a vehicle d'expressió, perquè, senyores i senyors, sense flebesa ni dubte, qualsevol política lingüística ha de ser possibilista, però inflexible, realista però digna, hem de ser exigents dels principis, pacients en l'aplicació d'aquests.

El Projecte de Llei que ara presentam davant tots vostès, representants legítims del poble de les Balears, no és, per descomptat, el final del camí. Certament és ver, és l'acabament d'una etapa que era necessari cobrir, però és, al mateix temps, el començament d'una altra plena de dificultats i de reptes, però no per això menys apassionant ni atractiva. Tenir una bona llei era necessari, però no hem d'oblidar que la Llei és únicament una eina que haurem d'utilitzar en decisió si volem arribar a la meta que ens hem fixat: la recuperació de la nostra llengua.

Des d'aquí vull assumir ara el compromís, en nom del Govern de fer el que sigui necessari per aplicar la norma que ara es presenta, de lluitar perquè els seus efectes es facin sentir dins la nostra societat. És una feina que farem gustosament i per a la qual demanem la col·laboració de tots, perquè entenem que és una responsabilitat comuna que es troba per damunt de signes polítics o ideològics. El Projecte de Llei té una sèrie de característiques que voldria analitzar breument a continuació.

Primerament, vull referir-me al seu procés parlamentari. El debat d'aquest Projecte de Llei ha estat una demostració de la maduresa i del seny dels Grups Polítics aquí representats. El fet d'haver consensuat el text, d'haver-nos posat d'acord per abordar un tema tan important i que aixeca tantes passions, demostra ben clarament que els polítics d'aquesta terra han sabut arraconar protagonismes i personalismes elevant la discussió a un pla superior. La filosofia de la Llei és fruit de la unitat i del pluralisme, així com la llengua té una sola arrel i és plural en la seva riquesa, així

com particulars i plurals són els pobles que parlen la llengua catalana. Arribar al consens no ha estat fàcil, hi ha hagut discrepàncies sobre fins on havia d'arribar la Llei i sobre la presumpta inconstitucionalitat d'alguns dels seus articles, però ens hem de congratular de l'esperit de renúncia i de servei dels parlamentaris que, posant els interessos de les Balears per damunt dels de partit, és a dir, fent política d'estat, han sabut donar forma a un Projecte de Llei progressista i prudent per al qual hem de desitjar un camí fàcil i esperançador a partir d'avui.

Esper, crec que tots esperam que l'actitud d'altres òrgans de poder sàpiguen ponderar la nostra tasca i ens evitin entrebancs que posarien en perill el procés normalitzador al qual tots estan entossudits. En aquest punt de la presentació, no faré ara un examen del text de la Llei, tots el coneixem, però sí vull fer-ne una referència als objectius assenyalats en el seu articulat: Fer efectiu l'ús progressiu i normal de la llengua catalana a l'àmbit oficial administratiu; assegurar-ne els coneixements i l'ús progressiu a l'ensenyament; fomentar-ne l'ús als mitjans de comunicació i crear consciència social necessària per saber la importància del coneixement i l'ús de la nostra llengua, són els bastidors que han de suportar la nostra actuació a partir d'avui.

Els diversos títols que componen l'articulat de la Llei des del preliminar que recull els drets lingüístics dels ciutadans passant pel que regula l'ús oficial, pel que parla de la presència de la parla catalana a l'ensenyament, pel que regula la seva presència en els mitjans de comunicació social, pel que parla de la funció normalitzadora dels poders públics, contenen totes les disposicions i les mesures que han de fer possible l'assoliment dels objectius esmentats.

Finalment, vull, ara i aquí, agrair la col·laboració de tots els que han treballat en l'elaboració d'aquest projecte, des d'aquells que varen formar part de la Comissió Assessora en Política Lingüística fins a tots els Grups Polítics d'aquesta Cambra. Amb la seva feina i la seva dedicació, entre uns i els altres i tots plegats hem fet possible un dels objectius d'aquest Govern, l'inici de la recuperació i de la defensa de la nostra llengua, perquè així, les generacions futures puguin, a través del llenguatge normalitzat desplegar millor la seva personalitat, ampliant el marc de la comprensió de la realitat, essent precisos, justs i exactes a l'hora de desxifrar-lo amb amplitud de sentiments i de sentits, fent realitat les paraules de Joan Alcover als Jocs Florals de 1916: «I hem de polir la llengua i retornar-la curosament a la seva gentilesa, perquè sia, com li pertany, digna i única expressió d'una civilitat tan europea com se vulgui, però autòctona, sense tòmer, aquí dintre mateix, estranyes competències».

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller.

No havent-hi cap esmena viva, entrarem en el debat del conjunt del text, cosa ja debatuda a la Junta de Portaveus, i deman als diversos Grups que vulguin intervenir que aixequin el braç.

Pel Grup Mixt, el Sr. Josep Maria Lafuente.

EL SR. LAFUENTE LÓPEZ:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats. Aquesta vegada sí, aquesta vegada, per part meua donaré un

suport, un suport de cor, un suport definitiu, un suport de ver a aquest Projecte de Llei que, tot i tenint, determinades deficiències a les quals em referiré més endavant, jo crec que és una passa molt important per a la nostra normalització.

Ja he dit abans, a la meua intervenció pretèrita que l'article tercer de la Constitució establia una situació bilingüista o plurilingüista quant que hi havia una determinada llengua, que era fonamental, i les altres eren secundàries. Això és així, per molt que vulguem fer-ho, si no es modifica la Constitució, això serà així, i l'article tercer és així. Ara bé, l'article 14 del nostre Estatut, l'article tercer, que coincidint, és l'article tercer de la Constitució, del nostre Estatut, també ens diu, com Llei Orgànica que és, que la nostra llengua és una llengua dins la nostra Comunitat oficial, amb tota l'oficialitat que la llengua té dins la nostra Comunitat i que, per tant, és un deure nostre normalitzar-la i posar-la en condicions que tenguí una situació fluïda, una situació definitiva dins la nostra Comunitat, fins i tot, fixau-vos bé, hi ha una Disposició Addicional que, més endavant l'hem d'agafar amb tota la seva força, la Disposició Addicional Segona, que hem d'intentar establir unes connexions amb tots els països de llengua catalana per tenir una situació conjunta de defensa d'aquesta llengua, creant una situació similar a la de qualsevol acadèmia d'aquest tipus.

Per tant, aquesta Llei de Normalització Lingüística ha de ser, al meu entendre, recolzada definitivament, visceralment per part de tots els Grups. Repetesc que dins els seus cinc Títols, jo en trob a mancar un, perquè a altres països, i no els Estatuts de les altres Comunitats del nostre país, i no les Lleis de Normalització Lingüística de les altres Comunitats del nostre país, però sí altres països, ben cert que són federals, tenen un altre títol que parla de les relacions de tipus laboral. Aquí ens hem oblidat que tenim uns immigrants que són castellano-parlants i que creen situacions que les hauríem d'haver tractat i no les hem tractat. No és que sigui una crítica negativa o destructiva d'aquesta llei, sinó només un recordatori que endemés d'aquests cinc títols que parlen de la cultura catalana, de la difusió del català dins els mitjans de difusió de qualsevol tipus, de la relació entre les institucions de la Comunitat i les institucions de l'Estat Espanyol, hauríem d'haver intentat ficar-li relacions laborals que crea aquesta normalització lingüística i mirar d'establir unes circumstàncies de fluïdesa. Això no ha estat així, però és molt possible que en el futur això es tenguí en compte per part del Govern i, per tant, que s'incloguin aquestes relacions laborals dins una altra normativa que contempli aquesta situació de bilingüisme en aquests tipus de relacions.

Per acabar, i insistint que jo, personalment, li donaré un suport definitiu, decisiu i amb tot entusiasme, crec que aquella solidaritat a què jo feia menció a la meua anterior intervenció, que ha de ser dins tots els països, regions i nacionalitats de l'Estat Espanyol, s'ha de convertir, com deia Maragall, que ho vaig llegir ahir, al «Balears» una normativa, una relació que feia de totes les situacions de llengua, Maragall deia una frase que, per ventura, Felipe González, el President, va imitar, dient altres coses, perquè Felipe González deia: «Hay unas personas, todos somos iguales, pero hay unos que son más iguales que otros», és una frase molt d'ell, i això, per ventura, és un plagi d'una

frase de Maragall que diu: «Tots els homes han d'estar tutelats i tots hem de ser persones germanes, però la veritable germanor és dins aquelles persones que parlen la mateixa llengua», és a dir, que nosaltres hem d'intentar, a més de solidaritat de la Constitució, article 2n, hem d'arribar a la germanor de tots els països que parlen la llengua catalana. Amb aquesta germanor i amb aquest criteri, tenc jo la impressió que aquesta Llei és la primera pedra, també figurava una frase d'Emerson, ahir, que les llengües són, el desenvolupament de les llengües són pedres que tots els ciutadans van posant al camí de crear un edifici especial de la llengua, i nosaltres no hem posat una pedra, hem posat una cimentació, ja definitiva, perquè tots nosaltres, després, anem posant primeres pedres per arribar a l'equació final d'una normalització definitiva, fluïda de la nostra llengua, dins la nostra Comunitat.

Amb aquest esperit, amb aquest desig, amb aquesta adhesió, amb aquest entusiasme, jo votaré a favor d'aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

Pel Grup Esquerra Nacionalista-PSM, té la paraula el Sr. Joan López Casasnovas.

EL SR. LÓPEZ CASASNOVAS:

Gràcies, Sr. President. Sres. i Srs. Diputats, tenc por que la sessió d'avui sigui una sessió on hi hagi moltes cites poètiques. Jo voldria començar recuperant el fil d'una citació que ha fet el Conseller de Cultura d'aquesta Comunitat, ja és molt bo que se citin poemes insulars des del Govern de la Comunitat Autònoma, Joan Alcover deia: «A la musa castellana mos anys millors he donat, d'una altra musa germana fonament enamorat, què podré donar-li ara per la vella ensopit, qualche cosa bull encara al fons del meu esperit». Jo crec que alguna cosa deu bullir encara dins el fons de l'esperit d'aquests pobles de les Illes quan una Proposició de Llei, un Projecte de Llei convertit avui en Dictamen de Comissió de Cultura arriba a aquesta Cambra i s'anuncien suports unànimes.

Jo voldria dir, Sr. Conseller, que avui no discreparem profundament, no ens barallarem, tot i que considerar que la normalització de la llengua és retornar a la llengua la seva eficàcia, és dir poc, perquè això ja es va fer a partir de l'any 6, l'any 1906, ara es tracta de ser eficaces tots nosaltres emprant la nostra llengua. En definitiva, fa uns 250 anys que, de 1714 ençà, han estat moltes les disposicions legals per mitjà de les quals s'ha volgut restringir, limitar o senzillament eliminar l'ús de la llengua catalana. L'odi i la repressió contra la nostra llengua no han estat, com diu Ferrer Gironès a un llibre que recoman vivament que es llegeixi, no ha estat una flor d'estiu, sinó una constant històrica. Pensem, a més a més, que les mesures legals es prenen sempre en darrer extrem, atès el caràcter vergonyant que sempre té el genocidi cultural, s'intenta primer anullar la cultura, la cultura subjugada mitjançant mesures encobertes i impressions socials i polítiques que no deixen cap rastre escrit, tanmateix són moltes i molt greus les disposicions legals que assenyalen fites cabdals en el procés d'un llarg intent de genocidi. No les relataré, perquè vostès han tingut l'oportunitat de llegir-les en un Projecte de Llei que vam presentar, perdó, en una proposició de Llei, per

rallar en termes parlamentaris, que va presentar el Grup Esquerra Nacionalista, just l'any 1984, moltes Ordres, Reials Decrets, Reials Ordres i Lleis han fet de la nostra llengua una autèntica situació de sacrifici on la prohibició de l'ús en espais públics, conferències, obres de teatre, llibres, revistes i en tot ús social fos pràcticament vexat a tot arreu i dins molts d'anys.

Recordem aquest rosari de vexacions, com no per remarcar la situació precària en què avui es troba la llengua catalana a les Illes Balears, i aquesta situació no neix per generació espontània, sinó que és el resultat de tot un conjunt de decisions adoptades per règims polítics genocides i colonials que, a més a més, coincidien, per dissort nostra amb els temps que s'han fet tots els avanços tecnològics més decisius per a la nostra vida actual. Cal no oblidar aquesta perspectiva històrica perquè, si política ha estat la persecució i polítics han estat els mòbils que ens han reprimit, les mesures polítiques hauran de ser també necessàries i imprescindibles, imprescindibles, però també insuficients, insuficients si el costat de mesures legals no s'hi veu un poble que empeny la recuperació del nostre patrimoni lingüístic, i no ho fa des d'una reivindicació constant i des de la normalització efectiva en tot allò que depèn exclusivament dels catalano-parlants en el seu exercici de ciutadania. Res no se'ns dona gratuïtament. Avui, un dia abans d'iniciar les sessions del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana, el Parlament de les Illes veu sotmetre a la seva consideració un text que ha estat transaccionat fins a possibilitar el suport de tots els Grups parlamentaris. Al meu Grup volem destacar aquest consens, que responsablement havíem cregut necessari, «qui, si no tots, i cadascú per torn, podrem crear des d'aquests límits d'ara l'àmbit de llum on tots els vents s'exaltin, l'espai de vent on tota veu ressoni, públicament es compromet la vida», i d'altres coses que diu el poeta Martí Pol.

Tots estam compromesos en aquesta tasca, vostè ho ha dit molt bé, Sr. Conseller, la llengua ha de deixar de ser una expressió d'una ideologia política, no sé si mai ho ha estat, jo crec que no, però hi ha hagut gent que ho ha volgut donar a entendre, en català ens hem de poder confrontar en aquest Parlament i ho hem de fer, també, a tot arreu de la nostra societat.

La Llei de Normalització Lingüística de les Illes Balears, idò, creim que no desmereix de l'aprovada a Catalunya, a Euskadi, a Galícia, creim que és sensiblement superior quant a respecte científic a la nostra llengua, la llengua catalana, és superior, repetesc, a la Llei de la Generalitat Valenciana i, en algun article, com ara el 12 bis, entrat amb calçador, crec que va més enllà de les Lleis suara esmentades, em referesc a l'ús de la llengua catalana a actuacions militars fetes dins la nostra Comunitat Autònoma.

Continuen, tanmateix, essent vàlides per a nosaltres algunes consideracions de fons que afecten la Llei, les Lleis de Normalització Lingüística que estan en vigor dins l'Estatut Espanyol: la manca de reconeixement d'oficialitat plena de la llengua pròpia de la Comunitat Autònoma en el nostre territori. El fet de no garantir els drets lingüístics de qualsevol ciutadà a qualsevol punt de l'Estat, parlat avui en aquesta Cambra, el Sr. Lafuente també hi ha alludit, el fet que la cooficialitat de la nostra llengua no sigui efectiva a àmbits de vida dels nostres països insulars on només l'Estat-Administració Central hi té competències, Exèrcit, Transports, Delegació de Govern, etc. O també el

fet que se'ns imposi l'ús oficial de les dues llengües, un ús obligat de bilingüisme. Però aquests mancaments deriven del marc constitucional i no seria oportú, en aquests moments, no tenir-ho en compte. Igualment resulta greu que aquesta Llei no pugui posar-se en pràctica amb el suport fonamental que serien les competències amb matèria educativa plenes a la Comunitat Autònoma. De manera que no hauríem hagut de fer ni en Ponència ni en Comissió Parlamentària les primfílades i acurades modificacions de redactat a què ens ha obligat la situació en què ens trobam. Tot i amb açò, volem ressaltar les millores importantíssimes que el text actual conté respecte del Projecte de Llei presentat pel Govern ara fa més d'un any, dia 15 d'abril sortia publicat en el Butlletí Oficial d'aquest Parlament. Sobretot, per allò que afecta el capítol d'ensenyament, referit a l'obligatorietat allà on posava optativitat, referit a la supressió de les consideracions diglòsiques respecte del bilingüisme, referit a la consideració als drets de la llengua territorial per damunt de la llengua familiar individual.

Tot plegat, fa que el nostre Grup doni suport a aquesta Llei amb la confiança que, si es posava en pràctica, podria acomplir la funció de promocionar l'ús habitual de la llengua catalana a les Illes Balears, garantir-ne l'ús oficial, assegurar-ne l'ensenyament i la presència als mitjans de comunicació de masses, així com concretar les accions institucionals que s'han d'empendre al llarg de tot un procés de normalització lingüística, que just ha començat i que exigirà voluntat, feina i mitjans.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Nacionalista reitera la seva decisió política de vetllar curosament pel compliment d'aquesta Llei, i en el seu desenvolupament aportar-hi tot de mesures positives que la facin efectiva.

Feim vots, finalment, perquè la «Dirección General de Cooperación con las Comunidades Autónomas», mitjançant la seva «Comisión de seguimiento de los actos y disposiciones de las Comunidades Autónomas» no se senti gelosa de velles situacions heretades i no interposi cap recurs d'inconstitucionalitat contra cap dels articles de la nostra Llei. El poder és el poder i és ben sabut que el dret, sense garanties, no és res.

A aquesta hora, no sé si seria emfàtic qualificar d'històrica, els resultats ho diran, caldria recordar a tots els que han lluitat políticament, científicament, culturalment, jurídicament, literàriament i, sobretot, racionalment, pel recobriment de la nostra llengua, a ells crec que el Parlament els deu un gran homenatge.

Jo voldria acabar aquesta intervenció, Sr. President, si em permet, fent una referència a una gran personalitat dels Països que componen l'Estat Espanyol, Alfonso Rodriguez Castelao, del qual, com vostès sabran es compleix enguany el 100 aniversari del seu naixement, Castelao deia a un llibre, «El problema de les nacionalitats ibèriques», que «una llengua no neix per la voluntat dels homes, sinó per necessitat de llur progrés, i no s'està quieta encara que així ho hagin decidit les lleis del país i hom organitzi acadèmies per fixar-la». Deia Castelao, i ara ja no cit textualment, que no hem de tenir cap por a allò que des de posicions irracionals se'ns digui quant a la necessitat de normalitzar la nostra llengua, n'hi ha molts que aixequen la veu dins les nostres Illes parlant de deixar de banda dialectes regionals per assumir una llengua universal de comunicació, i Castelao deia, tinguin en comp-

te que al paradís terrenal tots parlaven una mateixa llengua, que els ases encara parlen la mateixa llengua de comunicació universal, tots bramen, no feim cas, no hem de fer cas de brams d'ase, perquè no puguen al cel, i si en puguen, no hi deixen arrel.

Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

Pel Grup Regionalista de les Illes, té la paraula, la Sra. Maria Antònia Munar.

Disposa, Sra. Diputada, d'un temps de deu minuts.

LA SRA. MUNAR RIUTORT:

Sr. President. Srs. i Sres. Diputats. El Grup Regionalista ha participat d'una manera decisòria en aquesta Llei de Normalització Lingüística. Aquesta Llei ha tengut el nostre suport per dues raons bàsiques: en primer lloc, perquè era molt important que la Llei de Normalització Lingüística s'aprovés, creim que ha tengut massa retard. Han passat ja tres anys, i ara, a un any de les properes eleccions autonòmiques s'ha de començar, encara, a aplicar. En segon lloc, era important també que s'aprovés per unanimitat, així s'assegurava el suport dels diferents Grups Parlamentaris el dia de demà. Però aquesta necessitat d'aprovar la Llei de Normalització Lingüística per unanimitat i tan aviat com fos possible, comptava amb limitacions importants: en primer lloc, la Constitució. La Ponència i la Comissió han hagut de vigilar que l'articulat de la nostra Llei de Normalització Lingüística no caigués dins la inconstitucionalitat, perquè això, creïem, que podia influir negativament a la seva aplicació posterior. També un Estatut d'Autonomia com el nostre, que com vostès saben no és el més desenvolupat, i com que no compten tampoc amb transferència de competències en matèria d'ensenyament universitari ni no universitari.

Per tot això, aquesta no és la Llei que Unió Mallorca hauria desitjat, és tan sols la millor que ara podíem aprovar, creïem que set segles de llengua i cultura catalana a les Illes Balears es mereixen encara més.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Diputada.

Pel Grup Socialista té la paraula el Sr. Josep Moll i Marquès.

EL SR. MOLL MARQUÈS:

Sr. President, Sres. i Srs. Diputats. Davant d'aquest Projecte de Llei que avui arriba a l'aprovació d'aquest Parlament, jo voldria retenir dos fets importants: el primer, és que avui culminam, d'aquesta manera, la tramitació d'una de les lleis més transcendents que havia d'aprovar, nosaltres creim que necessàriament, aquest primer Parlament Autònom de les nostres illes, i, el segon, el segon fet important que voldria comentar és que aquest Projecte de Llei fa més d'un any que es va publicar.

Per què consideram que el Projecte de Llei és tan important? Jo he dit altres vegades en aquest Parlament que entenia que la millor Llei de normalització lingüística possible és la que no existeix, per innecessària, de la mateixa manera que a ningú no se li ha acudit demanar una llei de normalització lingüística del castellà, jo voldria, nosaltres voldríem, per a la

nostra llengua una situació a la qual resultàs un absurd demanar una llei de normalització lingüística, però el fet mateix que ningú no discuteixi la necessitat d'aquesta Llei demostra que la nostra llengua es troba en situació anormal. I per normalitzar-la, per normalitzar la seva situació és necessari posar en marxa, disposar d'instruments socials, polítics i jurídics. Avui, el Parlament de les Illes Balears posa l'instrument jurídic fonamental per a la normalització de la nostra llengua. I ja des d'ara, crec que des d'aquí hauríem d'estar tots d'acord amb una crida a tots els poders públics, Govern de la Comunitat Autònoma, Consells Insulars i Ajuntaments, perquè assumeixin i impulsin decididament l'aplicació íntegra d'aquesta Llei, que no quedi cap dubte sobre l'assumpció política del contingut d'aquesta Llei. Així, precisament, s'incrementaria encara més la pressió social, desgraciadament no molt forta en aquesta Comunitat Autònoma nostra, i aquesta pressió social instrumentaria, arbitraria els seus instruments d'acció.

Dins aquest context, jo voldria recordar que precisament demà s'inaugurarà a la nostra ciutat un instrument jo crec que bàsic, un instrument social bàsic per conscienciar el nostre poble, el II Congrés Internacional de la Llengua Catalana, que jo des d'aquí voldria saludar. I posar en relleu que aquest Congrés no és un Congrés no és un Congrés senzillament o simplement científic, que això se li ha fet com a retret per part d'alguns, jo crec, incorregibles de sempre, dient que tenia connotacions polítiques, jo entenc que aquest Congrés, necessàriament havia de tenir aquestes connotacions perquè, repetesc, no és el mateix discutir avui la situació de la llengua catalana que fer un Congrés de Lingüística Romànica o un Congrés de Medicina Preventiva, que va dirigit únicament als especialistes. És tot el poble qui ha de vibrar en la defensa de la nostra llengua, i aquest, crec jo, que també és un dels grans sentits del II Congrés Internacional de la Llengua catalana.

El segon fet que volia comentar és el retard, no sols aparent, sinó real en què aquesta Llei s'aprova. Però, hem de dir que, evidentment nosaltres ja voldríem que aquesta Llei estàs en vigor i en plena aplicació des de fa molt de temps, però que, per altra banda, no ens ha sabut greu aquest retard, perquè, hi ha hagut forces polítiques que han hagut de menester un cert temps per assimilar, amb la mateixa energia que nosaltres hi volíem posar des de sempre, i que creim necessària per a la defensa de la nostra llengua, que és el que ha fet possible, no sols que avui aquesta Llei es pugui aprovar per unanimitat, sinó que el Conseller de Cultura ens hagi fet un discurs que, jo crec, que ell mateix no sé si ho podrà reconèixer, però ha de reconèixer que fa un any no hauria pogut fer dins aquesta Cambra Jo crec que aquest discurs, que jo subscriu plenament, és una prova que ha valgut la pena esperar, ha valgut la pena retardar un any aquesta aprovació del Projecte de Llei de Normalització Lingüística, perquè la unanimitat que aconseguim avui dins aquesta Cambra és un valor polític de primera magnitud.

Per això, jo també, en nom del Grup Socialista, voldria, pot ser una paraula massa rimbombant, però ret homenatge a tots els Grups Polítics que haurien pogut mantenir dins aquest Ple esmenes vives, haurien pogut mantenir actituds, postures puntuals diferenciades, i hi hem sabut renunciar, precisament, per aconseguir que l'aprovació es pogués fer per unanimitat.

En definitiva, el Grup Popular, jo ho vull dir aquí clarament, crec que és en aquest sentit el que té un dels mèrits més grans, perquè ha acceptat modificacions substancials del Projecte de Llei que es va presentar inicialment, modificacions que s'han introduït en el debat de Ponència i Comissió i que han fet que, en conjunt, puguem dir que això, aquesta Llei que avui s'aprova és una bona llei, que reflecteix la voluntat política de representants del poble de les Illes Balears en relació amb la nostra llengua. I aquesta voluntat ha arribat fins al punt, ja s'ha dit aquí també un parell de vegades, d'enfrontar la possibilitat que algunes de les disposicions que conté aquesta Llei siguin causa d'impugnació, s'ha parlat de la inclusió d'un article que ara és el 13, que fa referència a la utilització del català en el servei militar, dins l'àmbit militar, jo hi voldria afegir, voldria recordar l'article 7, quan diu que en cas d'interpretació dubtosa entre el text castellà i català, el text català serà l'autèntic, aquest va ser un punt que va donar lloc a discussions dins la Comissió, precisament perquè està impugnat pel Govern Central davant el Tribunal Constitucional en relació amb la Llei de Normalització Lingüística de Catalunya, i es va considerar dins la Comissió que aquesta esmena, es va introduir per part del Grup Socialista, s'havia d'acceptar, perquè, efectivament, si el Tribunal Constitucional es pronuncia dient que això és inconstitucional, senzillament, nosaltres també l'eliminarem, però si el Tribunal Constitucional decidís que és perfectament constitucional, no hi havia per què nosaltres ser porucs i renunciar a introduir aquesta, acceptació, que és el text català el que resulta verídica i que fa fe.

Un altre punt delicat ha estat el de la dedicació horària a l'estudi de la llengua i cultura catalanes, que deim que com a mínim ha de ser igual a l'estudi del castellà, a l'article 19, evidentment, en un moment en què no tenim competència d'elaboració de Plans d'Estudis, això podria ser, també, motiu d'impugnació, però hem cregut tots que era important que quedàs ben clar, que aquesta és la voluntat política dels representants del poble de les Illes Balears, que així voldríem que es consideràs el tema de l'ensenyament de la nostra llengua dins la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, i en aquest sentit he de dir que això creim que s'ha de fer així, perquè no és cert que siguem una societat bilingüe, i no és cert, senzillament, perquè no n'hi ha, de societats bilingües, no existeix una societat bilingüe, el bilingüisme és una situació d'equilibri inestable, i els equilibris inestables indefectiblement cauen cap a un dels dos costats per obtenir una situació equilibrada. Per tant, és necessari que quedi ben clar que hem de defensar la nostra llengua, perquè el que volem aquí és que la nostra llengua pròpia sigui la que resulti en situació equilibrada dins el nostre poble.

Com a conseqüència, per tant, de tot això, la Llei és, no sols un bon instrument, sinó, a més, una manifestació dels objectius que els representants dels pobles de les Illes Balears, objectius que tenen el seu suport unànime. Per això, hem fixat el marc d'actuació, ara ve l'hora d'omplir aquest marc de contingut, hem de contribuir a cobrar la nostra llengua, la cita ja s'ha fet avui, però crec que és important repetir-la, per tal de recobrar-nos a nosaltres mateixos com a poble, el qual retrem d'aquesta manera el millor servei que poden fer els polítics. En aquest sentit, el Grup Socialista donarà suport a aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

Per últim, té la paraula, en nom del Grup Popular, el Sr. Manuel Jaén y Palacios.

EL SR. JAÉN PALACIOS:

Sr. Presidente, Sras. y Sres. Diputados. Creo sinceramente que todos los miembros de esta Cámara podemos felicitarnos porque hoy vemos con satisfacción como culmina su trámite parlamentario un Proyecto de Ley que todos los Grupos esperaban debatir. Pero esa felicitación no es sólo por el acontecimiento singular que acapara el centro de la atención en esta sesión, sino porque esta iniciativa legislativa ha encontrado el respaldo de todos los Grupos Parlamentarios que componen esa Asamblea Legislativa.

No negaré las dificultades surgidas, incluso algunos Ilustres Diputados que han subido a esta Tribuna han llegado a concretarlas y a especificarlas. Estas dificultades, surgidas tanto en Ponencia como en Comisión, que en cierta manera hacían difícil en principio llegar a un consenso, y eran previsible y lógicas, porque cada Grupo Parlamentario tenía su peculiar concepción del contenido del Proyecto de Ley. Sin embargo, a pesar de las discrepancias iniciales, todos hemos sabido renunciar, todos hemos optado por superar diferencias, todos hemos sido generosos y tolerantes, porque existía el convencimiento y la necesidad de llegar a una Ley consensuada.

Puede argumentarse, y así se ha hecho a veces, y se ha repetido aquí esta tarde en la sesión, que la celeridad estaba ausente en la tramitación parlamentaria, es materia, como tantas otras, como tantas otras muchas materias, opinable y que yo no someteré a juicio, sí debo decir, en honor a la verdad, que no ha existido ninguna voluntad, que no ha habido motivo alguno, al menos por parte de nuestro Grupo, para entorpecer el proceso que, por otra parte se ha ajustado escrupulosamente a lo que el Reglamento Provisional de esta Cámara determina y señala.

Y hecho este necesario preámbulo, entremos, sin más dilación, en la materia que nos ocupa. Permítaseme comenzar con una breve reflexión histórica, que no es otra cosa que una constatación de un fenómeno de componente social, lingüístico y político. Se trata del proceso unificación lingüística versus diferenciación lingüística. Una constante dialéctica, harto compleja y nunca clausurada, que a través del eje de las sucesiones temporales se ha decantado, generalmente, hacia la eliminación clara o solapada de las lenguas y culturas minoritarias, favoreciendo, como contrapartida, la potenciación de la lengua oficial. Podemos remitirnos, como ejemplos, al proceso, lejano ya, de latinización de la provincia romana de España, y en un tiempo más próximo, a la instauración, a principios del siglo XVIII, de la dinastía borbónica cuando se inicia una poderosa corriente de uniformación lingüística. Esta actitud política, claramente negativa, va asociada a tendencias centralistas, puestas muy bien por el representante de Esquerra Nacionalista, a medidas intervencionistas y no pocas veces a medidas represivas próximas al ignocidio cultural.

La realidad del Estado Español viene configurada por la presencia de varias comunidades lingüísticas, cuyas lenguas y culturas, como garantiza nuestra Constitución han de ser objeto de respeto y protección. Se reconoce así una realidad multilingüe y pluricultural,

actitud muy propia del pluralismo democrático y se garantiza, por medio del criterio restrictivo de territorialidad, la cooficialidad de las lenguas situándolas en un plano de igualdad. En nuestro Estatuto de Autonomía en su artículo 3.º dice que la lengua propia de las Islas Baleares tendrá, juntamente con la castellana, el carácter de idioma oficial, asimismo se señala que todos tienen el derecho de conocerla y usarla y se añade que nadie podrá ser discriminado por razón del idioma.

Desde esta perspectiva constitucional y estatutaria, los Partidos integrados en Coalición Popular asumieron el compromiso electoral, ahora cumplido, de trabajar en favor de la normalización lingüística, pero esta actitud, cuyo primer paso ya se ha dado, no se asumía sólo por un deber, siguiendo también una ética kantiana, rigorista, vacía de contenido y forma. El respeto a principios constitucionales y estatutarios no solamente era por un deber, se tenía y se tiene presente, además, que la lengua es el elemento aglutinador de un pueblo y forma parte sustancial de las características que como tal lo definen. Pero iniciar la tarea normalizadora y, lo que es más, concluir la con éxito, exige prudencia, superación de actitudes hostiles e intolerantes, remoción de obstáculos y requiere, por ende, comprensión, esfuerzo común y planteamientos realistas. Es evidente la precariedad en que se encuentra la lengua catalana respecto de la castellana, el Sr. López Casanovas ha hecho referencia concreta a ello, basta como dato ceñirse al estudio «Regionalismo y Autonomía en España», trabajo elaborado por el CIS, Centro de Investigaciones Sociológicas, cuando todavía estaba este organismo menos preocupado por la realización de encuestas y filtración de resultados electorales. En esta publicación, aparecida en el año 1981, referente al ítem lectura en la lengua propia de la Comunidad Autónoma, sólo un 7 % afirma hacerlo con regularidad. Esto en cuanto a libros, un 2 % en cuanto a revistas, y el mismo porcentaje en cuanto a periódicos. Por lo que hace referencia al conocimiento de la lengua en el citado estudio, los datos son los siguientes, entendían, entonces, en el momento del trabajo, el 87 %, hablaban el 81 %, leían, sabían leer, entienden, dicen, 30 % y escribían el 9 %. Es evidente, por otra parte, la situación diglósica, es evidente que en nuestra Comunidad Autónoma se respira un clima de buena convivencia lingüística y que los ciudadanos, en un 95 %, como también recogía el estudio, se encuentran satisfechos de vivir en Baleares, a pesar de que la población ha tenido una fuerte tendencia migratoria favorable.

Es evidente que el proceso normalizador debe comprometer a todas las instituciones, organismos y entidades y a todos los ciudadanos, la normalización no puede nunca ser tarea unilateral ni bandera que identifique a Grupos Políticos. Consecuentemente, con estos axiomas, el Grupo Parlamentario Popular entiende que esta Ley es buena porque en ella se definen los objetivos que se pretenden alcanzar y se indican las vías para lograrlos. Se sientan, de esta manera, las bases para una política de normalización lingüística, una política que es demasiado importante, tan importante que no puede ser ésta por mayorías o minorías, que siempre son coyunturales, sino que requiere un consenso y exige el

apoyo de todos los sectores sociales y políticos, a fin de realizar una política integradora y evitar que el tema lingüístico pueda instrumentarse como mecanismo para dividir a la ciudadanía.

El fin perseguido aconseja, a nuestro juicio, una política equilibradora y equilibrada, y digo equilibradora por cuanto la normalización lingüística va asociada a un proceso compensatorio, a un proceso de superación de desigualdades y de igualdad de oportunidades, equilibrada porque el bilingüismo, a pesar de la opinión del Sr. Moll, el bilingüismo, aunque no es el grado ideal en el que estamos en nuestra Comunidad Autónoma, es un hecho que existe en nuestra Comunidad, lo que importaría seguir, llegar a ese grado en que todos los ciudadanos pudiésemos hablar las dos lenguas y conocerlas perfectamente.

Carles Cardó, cuando hablaba de la lengua menor, sin que ese adjetivo, menor, signifique ninguna connotación, sino simplemente por el número de hablantes, porque en las lenguas no existen las relaciones cuanto a mejores, menores o peores, en la «Historia Espiritual de las Españas» señalaba la necesidad de dominar otra lengua mayor, en nuestro caso, decía, la lengua del Estado. Aducía para ello muy diversas razones, también formuladas por ... y afirmaba: «El català, llengua culta, és avui venturosament una bella realitat, però seria una illusió funesta creure-la suficient».

El Grupo Parlamentario Popular respaldará siempre una política que haga posible la plena y más completa oficialidad de las dos lenguas y su equiparación en todos los niveles, somos conscientes, como ya hemos indicado, de la situación de desventaja de la lengua catalana y, por ello, abogamos, bajo el principio de discriminación positiva, abogamos, repito, por una normalización lingüística de la lengua propia de esta Comunidad Autónoma. Y tenemos ya el instrumento, Hble. Sr. Conseller, que hará realidad nuestros deseos, comencemos a aplicarlo cuanto antes, pero hagámoslo con mesura, teniendo en cuenta el tiempo, porque lo que se hace sin él puede volverse en contra nuestra.

Recordar, por último, Sr. Presidente, unas palabras del Ilustre lingüista Tovar: «Las lenguas no luchan, luchan los hombres que las hablan, y la lucha, si se pierde de vista el objetivo de mirar al otro, puede establecerse y reducirse a convivencia ordenada y pacífica».

Muchas gracias, Sr. Presidente.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

He de fer l'observació que, tenint en compte el que disposa l'article 119 paràgraf 3r, s'han observat dins el text del Dictamen determinades incorreccions tècniques i gramaticals, de les quals en tenen coneixement els diversos Grups Polítics, a través dels seus Portaveus, i que quedaran incorporades al text oficial pertinent.

I dit això, passam a la votació. I deman a les Sres. i Srs. Diputats que votin a favor d'aquest text de Llei, es volen posar drets, per favor?

Queda aprovat per unanimitat.

Pos en coneixement de la Cambra que els pròxims Plens tendran lloc dia 7 i 8 del mes de maig.

Bones tardes.